

Ikt. sz.: KUB-42/31-4/2023.

KUB-20/2023. sz. ülés
(KUB-33/2022-2026. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Külügyi Bizottságának**
2023. december 4-én, hétfőn, 9 óra 01 perckor
az Országház Tisza Kálmán termében (főemelet 37.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter éves meghallgatása</i> <i>(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)</i>	5
<i>Szijjártó Péter tájékoztatója</i>	5
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	10
<i>Szijjártó Péter válaszai</i>	20
<i>Egyebek</i>	29
<i>Az ülés berekesztése</i>	29

Napirendi javaslat

1. Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter éves meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Németh Zsolt (Fidesz), a bizottság elnöke

Balla Mihály (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Tilki Attila (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Brenner Koloman (Jobbik), a bizottság alelnöke
Bartos Mónika (Fidesz)
Csöbör Katalin (Fidesz)
Dr. Gurmai Zita (MSZP)
Tompos Márton Kristóf (Momentum)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Juhász Hajnalka (KDNP) Bartos Mónikának (Fidesz)
Bóna Zoltán (Fidesz) dr. Tilki Attilának (Fidesz)
Nacsá Lőrinc (KDNP) Balla Mihálynak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Dr. Fürjes Róbert bizottsági főmunkatárs
Dr. Mayer Alexa bizottsági munkatárs

Meghívottak

Hozzászóló

Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter
Novák Előd országgyűlési képviselő (Mi Hazánk)

Megjelentek

Dr. Sztáray Péter András államtitkár (Külgazdasági és
Külügyminisztérium)
Menczer Tamás államtitkár (Külgazdasági és Külügyminisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 01 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása

NÉMETH ZSOLT (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban: ELNÖK: Jó reggelt kívánok! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Vendégeink! Gyakran nevezik a bizottságunkat egy sztahanovista bizottságnak, most is 9 órakor pontban elkezdjük a munkánkat, és ez nem kis részben a miniszter úrnak is köszönhető. Köszönjük szépen, hogy megtaláltuk ezt az egyeztetett időpontot. Nagy tisztelettel köszöntöm Szijjártó Péter külügyminiszter urat, Sztáray Péter államtitkár urat és Menczer Tamás államtitkár urat, illetőleg minden kollégát a Külügyminisztériumból, az államigazgatás legkülönbébb pontjairól, diplomatáikat és nem diplomatáikat egyaránt.

Bejelentem a helyettesítéseket: Juhász Hajnalkát helyettesíti Bartos Mónika, Nacsá Lőrincet Balla Mihály, Bóna Zoltánt Tilki Attila. Képviselőtársaink Brüsszelben, Rómában, illetőleg Washingtonban szolgálják a hazát, tehát igazoltan vannak távol. Megállapítom a határozatképességünket.

Fölteszem szavazásra a napirendet. Ki támogatja a napirendet? Kérem, kézfelemeléssel jelezze! (Szavazás.) Egyhangú. Köszönöm szépen.

Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter éves meghallgatása (Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)

Az egyetlen napirendi pontunk a külügyminiszter úr éves meghallgatása, az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján kerül erre sor. Hála istennek, többször is sor kerül erre az év során, kétszer is szoktunk találkozni. Nagyon örülök annak, hogy idén is van erre alkalom.

Megragadom az alkalmat, miniszter úr, hogy megköszönjem a minisztérium munkatársainak az év során az együttműködést, államtitkár urak hősiesen állják a sarat itt a legkülönbébb eseményeken, meghallgatásokon, illetőleg a főosztályok is állnak a rendelkezésünkre. Tehát az együttműködés zökkenőmentes a Külügyi Bizottság, illetőleg a Külügyminisztérium között. Ezt szeretném megköszönni. Bízom benne, hogy ez a jövőben is így fog folytatódni.

Az egyszerű kérdésem az lenne, miniszter úr, hogy mi a világhelyzet, hogy látja, mi a helyzet az európai frontokon, hogy látja a térségi kapcsolatainkat, különös tekintettel itt a V4-ekre. A nemzetpolitika mindig kitüntetett szerepet tölt be az érdeklődésünkben, a szomszédságpolitikai kapcsolatainkban nagyon érdekel bennünket, hogy mi a harci helyzet, és mit várhatunk a külhoni magyarság érdekei szempontjából.

Miniszter úr, megadom a szót. Parancsoljon!

Szijjártó Péter tájékoztatója

SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Először is szeretnék én is köszönetet mondani elnök úrnak és a bizottság valamennyi tagjának azért az együttműködésért, amelyet az idei esztendőben is tapasztalhattunk. Köszönöm szépen az elnök úrnak, hogy a nyitó szavaival mindezt visszaigazolta.

Egyúttal pedig szeretném jelezni, hogy az Európai Unió Külügyek Tanácsát már bőven lepipáltuk, mert ott a 9 órás kezdésre nagyjából most kezdenénk gyülekezni, és ha minden jól menne, akkor talán fél 10-kor azt el is kezdenénk, ezért köszönöm elnök úrnak, hogy ebből a szempontból a saját formánkat tudjuk hozni.

Ha megengedi, elnök úr, egy rövidebb előterjesztéssel készültem annak érdekében, hogy a bizottság tagjait valóban érdeklő kérdésekre tudjuk elhasználni a mai együttlétre szánt idő nagyobbik részét.

Azt az általános megállapítást szeretném tenni, hogy mára egyáltalán nem túlzás azt állítani, hogy a hidegháború lezárása óta most van a világ és sajnos Európa is a legrosszabb biztonsági helyzetben. A globális biztonság soha ilyen elkeserítő helyzetben az elmúlt három évtizedben nem volt, mint most, és ezt mi, európaiak sajnos a bőrünkön érezhetjük. Talán még két-három esztendővel ezelőtt is, ha valaki azt mondta volna, hogy a XXI. században még egyszer arról fognak szólni a hírek Európában, hogy ezen a kontinensen háború van, akkor valószínűleg kinevettük volna, vagy kevesebb hitelt adtunk volna a szavainak. Mára azonban sajnos ez a helyzet, Európában háború van, és ma már nemcsak Európában van háború, hanem Európa közvetlen szomszédságában is egy súlyos fegyveres konfliktus ütötte fel a fejét.

Tehát amikor mi biztonságpolitikai stratégiát és külpolitikai stratégiát építünk, akkor azzal kell számolnunk, hogy egy szomszédos országban háború van, a kontinens közvetlen környezetében egy súlyos biztonsági válság jött létre a Közel-Keleten, és mindezt pedig még tetézi az a migrációs válság, amely az elmúlt nyolc esztendőben jelent terhet az európai kontinens számára, és amely évről évre gyakorlatilag egyre rosszabb és egyre nehezebb lesz. Tehát ebben a biztonsági kontextusban kell a magyar külpolitikai stratégiát sikerre vinni, azt a külpolitikai stratégiát, amelynek szuverenitásából egy jöttányit sem engedtünk az elmúlt időszakban, és nem fogunk a jövőben sem. Ez egy szuverén és magyar külpolitika volt és marad is a jövőben is, és ennek a külpolitikának nemcsak a legfontosabb célja, hanem kötelessége, feladata is az, hogy az ország fizikai és gazdasági biztonságát garantálja.

Ha megengedik, én a három, minket érő súlyos biztonsági kihívásról szeretnék röviden beszélni most önöknek. Először is itt van a szomszédunkban a háború Ukrajnában több mint másfél esztendeje. Ez sajnos bőven több idő annál, bőven elegendő idő ahhoz, hogy levonjuk a tapasztalatokat, és főleg levonjuk a tanulságait a saját stratégiánknak, és a saját alatt most egy tágabb kitekintésben az európai stratégiát értem.

Amikor másfél esztendeje megkezdődött a háború, akkor Európában az volt a stratégia, hogy bevezetjük a szankciókat, a szankciók majd térdre kényszerítik az orosz gazdaságot, ezáltal pedig arra kényszerítik Oroszországot, hogy fejezze be a háborút. A stratégia az volt, hogy Európának és a transzatlanti világnak minden létező fegyvert, pénzt és információs kapacitást mobilizálnia kell Ukrajna érdekében, hogy az ukránok harcoljanak, nyerjenek, az oroszok veszítsenek, és legyen földindulásszerű politikai változás Oroszországban. Ez volt a terv, én ott ültem minden egyes vitán a Külügyi Tanácsban, ezeket mind végighallgattam. Persze sokan ezt már próbálják letagadni: nem is mondtuk azt, hogy a szankciók térdre kényszerítik Oroszországot - dehogynem; nem is mondtuk azt, hogy majd a szankciók elhozzák a békét - dehogynem; nem is mondtuk azt, hogy nem fognak fájni a szankciók nekünk annyira, mint az oroszoknak - dehogynem.

Mára azonban világossá vált, hogy ez az európai stratégia, ki kell mondani, megbukott, az ukrajnai háborúval kapcsolatban felépített európai stratégia megbukott. Ez a stratégia nem kényszerítette térdre Oroszországot, ez a stratégia rendkívül kártékony volt az európai gazdaság versenyképessége szempontjából, ez a stratégia nem tudott közelebb vinni a békéhez, és mind a mai napig azt látjuk, hogy a béke szándéka helyett a fegyverek érkeznek a térségünkbe.

Kiderült, hogy nincsen igaza azoknak, akik azt állítják, hogy a harctéren van a megoldás. A harctéren halottak vannak, és pusztítás van, nem a megoldás. Kiderült az is, hogy nincsen igaza azoknak, akik azt mondják, hogy a harctéri fejlemények közelebb

visznek majd minket a békéhez, a béke egyfajta jobb feltételeit teremti meg. Erről is kiderült, hogy nem így van. Minden egyes nap, ami háborúval telik, rontja a béke esélyét, mert minden egyes nappal újabb halálos áldozatokat látunk, és újabb pusztítást látunk. Mi, magyarok már az elejétől kezdve világossá tettük, hogy csak a béke jelentheti a megoldást, és azt hiszem, hogy mostanra be kellene látnia Európának, be kellene látnia a transzatlanti térségnek, hogy az eredeti stratégia megbukott, egy új stratégiára, új tervre, ha úgy tetszik, egy „B” tervre van szükség annak érdekében, hogy megelőzzük a további emberáldozatokat, megelőzzük a további pusztítást, és közelebb kerüljünk a békéhez.

Az elmúlt héten a NATO külügyminiszeri tanácsülésén ebből a szempontból egy fontos lépést tudtunk tenni előre, ugyanis a NATO tagországainak többsége egy kifejezetten felelősségteljes, fegyelmezett magatartást mutatott, amikor világossá tettük, hogy ebben a helyzetben Ukrajna NATO-tagsága elképzelhetetlen. Sikert a múlt héten érvényben tartani azt a korábbi döntést, amelynek értelmében mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy elkerüljük a NATO és Oroszország közötti közvetlen konfrontáció létrejöttének lehetőségét, mert egy ilyen közvetlen konfrontáció nyilvánvalóan ahhoz a rizikóhoz vinne minket közelebb, amit úgy hívunk, hogy a III. világháború kirobbanása. Sikert azt a döntést is érvényben tartani, hogy a NATO nem válhat ennek a háborúnak a részes felévé.

Világossá vált az is, hogy nem születik meghívás Ukrajnának sem most, sem a következő csúcstalálkozón. A 2016 óta érvényben lévő praktikus segítségnyújtási programot hosszabbítottuk meg, de ott is sikerült két magyar szempontot érvényre juttatni: az ebben való részvétel önkéntes, szuverén döntésen kell hogy alapuljon, másrészt pedig kizárólag halált nem okozó eszközök továbbítására vonatkozhat.

Szeretném azt is elmondani önöknek, hogy egy reformjavaslatot fogalmazott meg a NATO Ukrajna számára, ahol pedig magyar kezdeményezésre, komoly ellenállás dacára, sikerült érvényesíteni az akaratomkat, és ebbe a reformelvárásokról szóló dokumentumba belekerült az a kitétel, hogy a nemzeti kisebbségek jogait tiszteletben kell tartani, az ehhez szükséges reformokat végre kell hajtani. Ez az egyértelmű elvárásunk Ukrajnával szemben.

2015 óta zajlik Ukrajnában a nemzeti közösségek jogfosztása. Talán emlékeznek a bizottság tagjai, hogy hány és hány magyar-ukrán egyeztetést folytattunk le - már, amelyet éppen nem mondtak le - annak érdekében, hogy a magyar nemzeti közösség jogait állítsák helyre. Minden ígéretésről kiderült, hogy üres ígéreteknek bizonyultak, a kisebbségi jogok tiszteletben tartása helyett azok további lábbal tiprása történt.

Az elvárásunk egyértelmű: 2015-ben voltak bizonyos jogaik a nemzeti közösségeknek, köztük a magyaroknak, nekünk ez a kiindulópont, ahova vissza kívánunk térni. Tehát ahhoz, hogy megfontoljuk, hogy Ukrajnát bármilyen nemzetközi törekvése vonatkozásában támogassuk, egyértelmű elvárásunk van: a 2015-ös szintre vissza kell térniük a nemzeti közösségek, köztük a magyar nemzeti közösség jogainak garantálása terén.

Nézzék, azt azért nehéz ép ésszel megmagyarázni, hogy miközben Ukrajna Magyarország támogatását szeretné elérni, egy állítólag számára fontos kérdésben, aközben az ukrán oktatási miniszter körutasítást küld az iskoláknak, hogy délután ötig nem lehet magyarul beszélni. Úgyhogy ilyenkor az ember egyszerűen keresi a józan észre alapuló indokokat, hogy vajon miközben a mi támogatásunkat kéri, aközben komolyan gondolják-e ezt az utasítást, vagy miközben ezt az utasítást adják, komolyan gondolják-e, hogy tőlünk bármilyen támogatást elvárnának.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Kiállunk a kárpátaljai magyarság, mint ahogyan minden más határon túl élő magyar nemzeti közösség érdekében.

Egészen biztosak lehetnek ebben, amíg mi vagyunk kormányon, addig az ilyen típusú jogfosztásokat nem toleráljuk.

A második fontos biztonsági kihívás a közel-keleti konfliktus. Minden egyes esetben, amikor erről beszélünk, szerintem rendkívül fontos visszautalni arra, hogy honnan indult, mi volt a kiindulópontja ennek a konfliktusnak. Egy ország arra ébredt, hogy több ezer rakétát lőttek ki a területére. Ez egy olyan terrorcselekmény, amely kapcsán az egész világnak az az érdeke, hogy ehhez fogható még egyszer ne történhessen meg, ezért a terrorellenes műveletek sikere nem egyszerűen izraeli, hanem, azt gondolom, hogy globális érdek.

Ami legalább ennyire fontos, hogy megakadályozzuk, hogy a terrorellenes műveletek országok közötti háborúvá alakuljanak át, mert ha a Közel-Keleten országok közötti háború jön létre, annak a végkimenetelét gyakorlatilag lehetetlen előre jelezni, és a globális biztonságot súlyosan sértő fejlemények alakulhatnak ki mindabból. Azt kérjük ezért a nemzetközi közösség valamennyi szereplőjétől, hogy felelősségteljesen viselkedjenek, próbáljunk meg, vagy legalábbis tartsuk fenn a reményét és az esélyét annak, hogy visszatérjünk az Ábrahám-megállapodások szellemiségéhez, vagyis ahhoz a szellemiséghez, amely az egyetlen reményt hozta el a békére az elmúlt évtizedek béketeremtési kísérleteinek sorában. Fontos, hogy ne jöjjön létre újabb front. Ebben a tekintetben fontos, hogy a libanoni kormány szándéka is szerencsére az eszkaláció elkerülése. Erről pénteken a libanoni külügyminiszterrel folytatott telefonbeszélgetés során ismételten meggyőződhettem.

Három fontos szempontot szeretnék itt felvillantani önöknek, amelyek magyar szempontból fontosak voltak, illetve jelenleg is fontosak ebben a konfliktusban. Az első, hogy a civilek életét meg kell óvni. Őszintén reméljük, hogy a lehető legkevesebb civil ember esik áldozatául ennek a konfliktusnak. A második, hogy Egyiptom stabilitását fenn kell tartani. Egyiptom stabilitása az európai biztonság szempontjából kulcskérdés. Egyiptom az Európát védeni hivatott észak-afrikai öv egyik fontos bástyája, hiszen az illegális migráció féken tartásában Egyiptomra mindig is számíthattunk. Ha ez nem lett volna vagy nem lenne a jövőben, akkor egy olyan újabb biztonsági kihívással szembesülnénk, amit nem tudom, hogy Európa hogyan tudna kezelni. A harmadik pedig, hogy a túsok szabadon bocsátását minden körülmények között nekünk is követelnünk kell, éppen ezért semmilyen olyan javaslatához, határozathoz, döntéshez nem tudunk hozzájárulni, semmilyen nemzetközi szervezetben, amely nem tartalmazza a túsok azonnali és feltétel nélküli szabadon bocsátására vonatkozó követelést.

Szeretném elmondani önöknek, hogy amikor kitört a konfliktus, akkor utána nagyon rövid időn belül gondoskodtunk a magyar állampolgárok kiszabadításáról, hazaszállításáról Izraelből, tehát az Izraelben rekedt magyar állampolgárok hazautaztatásáról gyorsan gondoskodtunk, kiről légi, kiről vízi úton. Még azokról is, akik az első napon azt mondták, hogy köszönik, ők nem kívánnak hazatérni, mert három nap múlva van jegyük a Ryanairre, és addig még van két befizetett kirándulásuk. Majd miután másnap a Ryanair összes következő járatait törölték, akkor elszaladtak a magyar baloldali médiához, és elmondták, hogy őket a Külügyminisztérium ott hagyta, a magyar baloldali média pedig nagy lelkesedéssel természetesen ennek terepet is adott. Az emiatt szükséges jogi eljárásokat természetesen megindítottuk, mert azért az nem megy, hogy a kollégák 24 órát dolgoznak egy háborús övezetben, azon vannak, hogy minden magyart kijuttassanak, aztán utána itthon, a jól fűtött, meleg szobából, karosszékből baloldali újságírók pedig próbálják az ő munkájukat annulálni néhány alaptalan vád alapján. Ez nem megengedhető. Lehet, hogy ez eddig elvégezhető dolog volt, de innentől kezdve ezt nem fogom tolerálni, egész egyszerűen a kollégáim miatt. Majdnem 570 magyar

állampolgárt hoztunk haza, kit légi, kit pedig vízi úton. Mindenki, aki haza akart jönni, azt haza is hoztunk.

Gázában 15 magyar állampolgár rekedt, akik ott éltek a családjaikkal. A 15 magyar állampolgár hazahozatala érdekében mind az egyiptomi, mind az izraeli külügyminiszterrel többször is beszéltem, így ők az elsők között jöhettek el Gázából, amikor erre a nemzetközi tárgyalások alapján a lehetőségek már adottak voltak. A 15-ből 14 magyar állampolgár eljött, a tizenötödik azért nem, mert egyszerűen nem akart, ott van, tartjuk vele a kapcsolatot, ott kívánt maradni, ezt nekünk tiszteletben kellett tartanunk.

És ugyanígy öt magyar állampolgárságú személyt tartottunk nyilván túszként. A katarai kormánnyal folyamatosan egyeztettünk arról, hogy ha megnyílik a lehetőség a túszok kiszabadulására, ők az elsők között jöhessenek el. A katariak mindvégig segítettek nekünk ebben. Tehát az első túszszabadítási megállapodásban tartalmazott kategóriák három magyar állampolgársággal rendelkező személyt érintettek, mind a hárman ki is szabadultak a fogságukból. Két magyar állampolgárról, két férfiról tudunk még túszként. Az egyikük életben van, hála a Jóistennek, erről hitelesnek minősíthető információval rendelkezünk. A másik magyar állampolgár esetében, hogy is mondjam, elég furcsa ezt így kijelenteni, de abban reménykedünk, hogy ő is a túszok között van, és még él. Egyelőre róla sajnos hiteles információval nem rendelkezünk, ezért van, aki őt inkább eltűntként kezeli, mi inkább a reménykedés miatt túszként. Tehát két magyar állampolgár kiszabadításán kell még dolgoznunk, közülük az egyikről tudjuk, hogy él, a másikról sajnos egyelőre nem rendelkezünk információkkal.

A harmadik biztonsági kihívás, a migráció kapcsán szeretném önöknek elmondani, hogy továbbra is ellenállunk annak a brüsszeli nyomásnak, amely arra irányul, hogy valamifajta kvóták szerint Európában kerüljenek szétosztásra az illegális migránsok. A határőreink emberfeletti munkát végeznek a déli határon, tavaly 275 ezer illegális migránst állítottak meg, idén is már 200 ezer felé közelít az a szám, amely a megállított illegális migránsok számát jelenti.

Itt van egy világos ördögi kör, amelyet a terrorizmus és az illegális migráció alkot. A terrorizmus részben kiváltó oka a migrációnak, részben pedig következménye. Az az európai terrorfenyegetettség-növekedés, amelyről most már nyugat-európai országokból napi szinten hallunk, egyenes következménye az illegális migrációval kapcsolatban folytatott, hosszú éveken keresztül látott brüsszeli migrációs politikának. A párhuzamos társadalmak, a bandák, a hangos kisebbség uralkodása a többségi társadalom fölött - ezeket mind-mind látjuk. Ezért a terrorizmus felszámolásában való részvétel mindig is fontos szempontja lesz a magyar külpolitikának, a globális terrorizmusellenes akciókat mindig támogatni fogjuk, azokban a képességeinkhez és a kapacitásainkhoz mértén pedig részt is fogunk venni. Különösen figyelünk az Afrikát sújtó terrorizmussal szembeni küzdelemre, így a Száhel-övezetre. Ennek jegyében született meg ugyebár az a parlamenti jóváhagyó döntés is, amely magyar katonák Csádba telepítését tette lehetővé.

A déli határon az embercsempészek már fegyvereket használnak, automata fegyvereket is több esetben magyar határőrökkel szemben. Ehhez képest hallani azokat a brüsszeli nyilatkozatokat, hogy szükségünk van a migránsok által behozott ambíciókra és lendületekre. Hát, köszönjük szépen, az ilyen típusú ambícióra és lendületre nekünk itt Magyarországon egészen biztosan nincs szükségünk. Ha egyes brüsszeli bürokraták szeretnék ezt közvetlenül látni, akkor az rájuk van bízva, de semmiképpen se a mi számlánkra tegyék mindezt.

Elnök úr, ez a három súlyos biztonsági kihívás alakítja tehát ma az európai biztonsági környezetet, erre kell megfelelően reagálnia a magyar kormányzati politikának, azon belül a magyar külpolitikának is. Garantáljuk Magyarországot fizikai és

gazdasági biztonságát, ehhez fenn kell tartani a magyar külpolitika szuverenitását, amelyhez eddig sem férhetett kétség, és a jövőben sem férhet kétség. Bármilyen nyomásgyakorlással is találkozunk, a szuverenitásunkat fenn fogjuk tartani. A magyar külpolitika egyetlen mozgatórugója továbbra is a magyar nemzeti érdek lesz. *(Dr. Gurmai Zita megérkezik az ülésre.)* Nem vagyunk, nem voltunk és nem is leszünk hajlandók más szemüvegén vagy nézőpontján keresztül nézni sem magunkra, sem a világ dolgaira, kizárólagos kiindulópontként a magyar nemzeti érdeket és a saját nézőpontunkat használjuk.

Köszönöm szépen a megtisztelő figyelmüket. Elnök úr, természetesen állunk a képviselőtársaim rendelkezésére a kérdések vonatkozásában.

Kérdések, hozzászólások

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr, és azt is köszönöm, hogy hagyott időt a kérdésekre, de ezt megszoktuk. *(Jelentkezések.)* Már látom is, a képviselőtársaim intenzíven jelentkeznek, de most visszaélek az elnöki pozíciómmal, és föl szeretnék tenni négy kérdést, miniszter úr, és azt követően pedig azt javaslom, hogy hallgassuk meg a képviselőtársaim kérdéseit is, és akkor össze tudja majd vonni a válaszadás során a válaszait.

Az első kérdésem a NATO-csúcstalálkozóra vonatkozik, amire utalt is egyébként miniszter úr Ukrajna kontextusában. A 75. NATO-csúcstalálkozóra, tehát a NATO megalakulásának 75. évfordulója alkalmából tartandó csúcstalálkozóra készülünk Washingtonban a nyáron. Hosszú ideje foglalkoztatja a bizottságunkat, a magyar közvéleményt, hogy tagja lesz-e Svédország erre az időpontra a NATO-nak. Tudjuk, hogy itt a nagy teher a mi vállunkon van, országgyűlési képviselők vállán, hiszen a kormány elvégezte a maga dolgát, és támogatta az ez irányú döntést. De ha nem veszi rossz néven miniszter úr, hogy kérem, hogy ilyen jóslásokba bocsátkozzon: tagja lesz-e a csúcstalálkozóra Svédország a NATO-nak az ön véleménye szerint?

A második kérdésem az Európai Unió jövőjét illeti. Ez is egy kvótákkal, migrációval, miegymással itt előttünk alakul. Született egy német-francia javaslat az EU jövőjére vonatkozóan, itt különféle koncentrikus köröket vázolnak föl, és elindult egy gondolkodás arról, hogy milyen belső kör, külső kör, félkülső kör jöjjön aztán létre. A miniszter úr meglátása szerint Magyarországnak hol van a helye ebben a vízióban? Van-e olyan elkötelezettség a magyar kormány részéről, hogy nekünk az Európai Unió magjához kell tartozni, vagy ez a döntés még nem született meg egyelőre, vagy esetleg valamilyen más döntés tűnik valószínűnek Magyarország részéről?

A harmadik kérdésem a közel-keleti helyzettel függ össze. Itt az elmúlt évtizedekben a kétállami megoldás körül gondolkodtunk a közel-keleti helyzet hosszú távú rendezését illetően. Hogyan ítéli meg a miniszter úr, hogy ez a brutális terrortámadás, aminek ki volt téve október 7-én Izrael, hogyan befolyásolja a kétállami megoldást, és mi a magyar álláspont ezzel a kérdéssel kapcsolatban?

A negyedik kérdésem a V4 jövőjét illeti, és ennek van két ága, az egyik a lengyel kapcsolatok, hogy ha erre rákérdezhetnék. Tehát hogyan látja miniszter úr, hogyan alakulnak most a magyar-lengyel kapcsolatok? Mi az alapállásunk, mi a magatartásunk a jelen helyzetben Lengyelország viszonylatában? Hiszen egy meglehetősen meghatározó viszonylat a V4 jövője szempontjából ez a viszonylat.

A másik pedig Szlovákia, ahol szintén új felállás van, és új kormány alakult. Itt kifejezetten a nemzetpolitikai vonatkozásokra szeretnék rákérdezni, hogyan látja ezt a miniszter úr - kettős állampolgárság, Beneš-dekrétumok, eléggé hosszú a lista -, hogy nemzetpolitikai kérdésekkel kapcsolatban is kikérjem az álláspontját.

Ezt követően pedig megadnám a szót elsőként Brenner Koloman alelnök úrnak.

DR. BRENNER KOLOMAN (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Először is szeretnék a migrációs válságra reagálni, amit miniszter úr is említett. Egyértelmű volt a Jobbik-Konzervatívok álláspontja kezdettől fogva: sem az illegális migrációt, sem a gazdasági migrációt nem fogadjuk el. Emlékeztetnék mindenkit arra, hogy valóban, ahogy miniszter úr is jelezte, a déli határnál nagyon súlyos helyzet alakult ki, erről Sas Zoltán, a Nemzetbiztonsági Bizottság jobbikos elnöke nemrég személyesen is meggyőződött. Ezért is tartjuk továbbra is elengedhetetlenül szükségesnek azt, amit miniszter úr szavajárása már megelőlegezett, mégpedig, hogy határőrség védje a déli határt is, merthogy jelenleg nincs határőrség. A Jobbik-Konzervatívok hosszú évek óta kiáll amellett, hogy erre a feladatra kiképzett, jól felfegyverzett és különálló határőrég védje meg határainkat.

Azt szeretném kérdezni miniszter úrtól, hogy ebben a szöveggörnyezetben, ahol mi sem a gazdag migránsok betelepítését, sem a szegény migránsok betelepítését nem támogatjuk - itt is utalnék a letelepedési kötvényekre -, hogy értékeli miniszter úr azt, hogy a jelenlegi fideszes kormány, amelynek ön is tagja, félmillió ázsiai migráns munkás betelepítését végzi. Én magam is, ahogy politikustársaim, járom az országot, elképesztő történetekkel találkozunk. Ezek az ázsiai migráns munkások elveszik a magyarok munkáját. Jómagam személyesen találkoztam olyan emberrel - az ön szülővárosában, Győrben, miniszter úr -, akit 59 éves korában elbocsátanak azért, hogy ne kerülhessen védett korba, és helyére ázsiai migráns munkást vesznek fel.

Nemrég Makón jártak a képviselőink, ahol a Continentálnál a faliújságról értesültek azok a magyar munkások, akik betanították a helyükre érkező filippínókat, hogy őket elbocsátják, és a helyükre alacsony bérért dolgozó ázsiai migráns munkásokat vesznek fel. Miniszter Úr! Az önök kormánya a magyar adófizető polgárok pénzén, nem is olyan régen azzal plakátolta tele hazánkat, hogy „ha Magyarországra jössz, nem veheted el a magyarok munkáját”. Tisztelettel jelezném miniszter úrnak, elveszik a magyarok munkáját, letörlik a magyarok bérét, és ha félmillióan ideérkeznek, megbontják hazánk kulturális egyensúlyát. Mi ugyanúgy elutasítjuk a brüsszeli migránsvótákat, de azt is, hogy a jelenlegi fideszes kormány szerintünk veszélyes politikája migránsgéttókat hozzon létre hazánkban.

A második kérdésem, illetve megjegyzésem a putyini Oroszország agressziója után kialakult második hullámú átrendeződésre vonatkozik a világrendben. Én úgy értékelem, hogy a '45 utáni világrendben egy első körös átalakulás ment végbe '89-90-ben, amikor hála istennek, Közép-Kelet-Európa országai felszabadultak a szovjet-orosz megszállás alól, és elindultak egy kiegyensúlyozott polgári társadalom és demokrácia felé. A putyini Oroszország agressziója Ukrajnával szemben, és az azóta kialakult többi konfliktus is azt mutatja nekem - hadd utaljak Hegyi-Karabah etnikai tisztogatására, vagy akár a közel-keleti konfliktusra -, hogy ez a '45 utáni világrend egy második hullámú átalakulásban van.

Emlékszik, miniszter úr, én minden éves meghallgatásán azt jeleztem, hogy a mi véleményünk szerint megbomlott hazánk külügyi egyensúlya. Hiszen azt mi elfogadjuk, hogy Magyarország eminens érdeke, hogy minden égtájban kiegyensúlyozott gazdasági és politikai kapcsolatokra törekedjék. De azt gondoljuk - és ez durván megmutatkozott a putyini Oroszország agressziója óta -, hogy hazánk kibillent ebből a természetes külpolitikai egyensúlyából, és mind az európai uniós, mind a NATO-szövetségesi szemében túlságosan oroszpárti, kínaipárti és törökpárti álláspontot képvisel rengeteg ügyben.

Miniszter úr, egy olyan kérdést is hadd tegyek fel, amiben én személyesen is önhöz fordultam, mégpedig az '56-os szabadságharcosokat gyalázó orosz tankönyv ügyét hadd hozzam újra fel. Én nagyon nem értettem azt, hogy miniszter úr miért nem fogadja el azt a kérésemet, hogy igenis keresse be az Orosz Föderáció budapesti

nagykövetét ebben az ügyben, hiszen ön nagy bátorsággal kéreti be más szövetséges országok nagyköveteit más dolgokban. No, ez kimondottan egy olyan dolog volt, ami szerintünk, a Jobbik-Konzervatívok véleménye szerint sértette a magyar nemzetet, és ön nem tette meg ezt, és nem nyújtott át, ahogy azt én javasoltam, tiltakozó jegyzéket ebben az ügyben. Azt gondolom, hogy itt lett volna igazán mód egy igazi nemzeti és szuverén külpolitikára.

ELNÖK: Köszönjük...

DR. BRENNER KOLOMAN (Jobbik), a bizottság alelnöke: Bocsanat! Még egy mondatot, ha megenged, elnök úr, illetve egy olyan kérdést, ami szerintem nagyon fontos, ez pedig a nemzeti kisebbségek ügye, hiszen itt miniszter úrral nagyon sok fórumon ugyanolyan formában szoktunk felszólalni. Most épp Brüsszelben, az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 75. évfordulóján rendezett rendezvényen, Csöbör képviselőtársammal közösen ismét ebben az értelemben szólaltam fel, hogy mind a nyugat-balkáni bővítés, minden más EU-bővítés esetében a koppenhágai kritériumok betartása az, ami a magyar nemzeti érdek, és ebbe beletartoznak a nemzeti kisebbségek jogai is természetesen.

Az utolsó mondatom: köszönet a magyar külképviseleteknek, miniszter úr, hiszen a Külügyi Bizottság és az Európa Tanács delegációja minden segítséget megkap minden olyan esetben, ahol külföldre utazunk. Ezt ismételtén és tisztelettel köszönöm miniszter úrnak és minden munkatársának.

ELNÖK: Csöbör Katalin képviselő asszony!

CSÖBÖR KATALIN (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Köszönjük az átfogó beszámolóját. Érezhető, hogy a biztonság a legfontosabb a mostani időszakban, hiszen olyan időszakban élünk, amivel kapcsolatban korábban ezt a mi generációnknak nem kellett átélni, hogy gazdasági válság, energiaválság, világjárvány és háború, de mégis itt mi biztonságban tudunk élni, és ezt köszönjük is a kormánynak és egyáltalán a külpolitikának és külügyminiszter úrnak is.

Ugyanúgy, ahogy a kormányunk jó irányba halad a 2010 óta megkezdett politikájával a foglalkoztatás terén, hiszen 2010 előtt az én választókerületemben, Miskolcon és környékén óriási volt a munkanélküliség. Ez 2010 óta folyamatosan változik, és lassan elérünk oda, hogy nincs elég szakképzett munkaerő. De mégis úgy gondolom, hogy Miskolcon és környékén még vannak kiaknázatlan lehetőségek, és hála istennek, hogy megépült a Miskolc-Kassa-autópálya is, ami még jobban erősíti a kétoldalú kapcsolatokat az észak-magyarországi régióban, kulturális, gazdasági, egyházi területen.

Úgyhogy azt szeretném tisztelettel kérdezni miniszter úrtól, hogy számíthatunk-e a jövőben még Miskolcon nagyobb volumenű beruházásokra, amelyek erősítik abban a régióban, Miskolcon és a környező településeken, azaz a felvidékiekkel egyetemben a gazdasági fejlődést. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Tompos Márton!

TOMPOS MÁRTON KRISTÓF (Momentum): Köszönöm a szót, elnök úr. Miniszter úr, én több témakörben szeretném kikérni a véleményét, álláspontját. Az első az említett Izrael témája. Nemzetbiztonsági szakértők azért elmondták többször, hogy a magyar elhárításnak, a magyar szolgálatoknak általában hagyományosan nagyon jó kapcsolata van a palesztin szervezetekkel. Ennek fényében érdeklődnék, hogy ön

hogyan értékeli, a magyar szolgálatok hogyan vizsgáztak az elmúlt hetekben, különös tekintettel az öt, magyar állampolgársággal rendelkező túszt kiszabadítására.

Szintén egy reláció ebben a témakörben, amivel önök nagyon sokat foglalkoznak, és kifejezetten építik a magyar kapcsolatokat, ez Törökország. A török elnök szerint Izrael egy terrorista állam, és ennek a mondásnak az értelmezését, értékelését, illetve a magyar viszonyra vonatkozó változását szeretném kikérni öntől.

Illetve említette azt, hogy önök nem tudnak megszavazni semmi olyat, ami nem tartalmazza azt, hogy a túsztokat el kell engedni. Ez egy alapállás, és azt hiszem, adtak is ki erről egy közleményt nem olyan régen. Az ENSZ-határozatban - idézem -: „...felszólít minden illegálisan fogva tartott civil azonnali és feltétel nélküli szabadon bocsátására, követeli a biztonságukat, épségüket, és emberi bánásmódot feléjük, a nemzetközi joggal összhangban”. Ez az az ENSZ-határozat, amit önök nem szavaztak meg, „illegálisan fogva tartott civilek azonnali és feltétel nélküli szabadon bocsátása”. Az lenne a kérdésem, miniszter úr, hogy nem érez-e ellentmondást ebben. *(Közbeszólás.)*

A következő témakör szintén egy olyan, amit ön érintett az expozéjában, ez pedig a Száhel-övezet. Itt G5 erők uniós, ENSZ-, illetve, ha jól tudom, talán Egyesült Államok általi támogatással is létrehoztak egy olyan G5 Sahel force nevű csoportot, amiben Burkina Faso, Csád, Mali, Mauritánia és Niger vett részt. Az elmúlt két napban az első és az utolsó tagállam, tehát Burkina Faso és Niger is kilépett belőle, mondván, hogy azt a célt, amit kijelöltek - a migráció megállítása, a helyi biztonság erősítése, a helyi közösségek erősítése - nem tudta megvalósítani. Ezért kérdezem, hogy ön miért gondolja azt, hogy a Hungary Helps Program, illetve a magyar katonák Csádba küldése más eredménnyel fog járni.

A harmadik témakör Koszovó. Idén májusban zavargások voltak Koszovóban, szerbek támadtak a békefenntartókra, többek között magyarokra is, és a sajtóhírek szerint húsz magyar sérült meg, többen súlyosan. A kérdésem az, hogy a Külügyminisztériumban volt-e egy nyomozás ezt illetően, az elkövetőket sikerült-e azonosítani, tettek-e bármilyen diplomáciai lépést ebben az ügyben.

A negyedik témakör elején idéznék öntől. Úgy fogalmazott, hogy a keresztényüldözés minden formája elfogadhatatlan, a világ üldözött keresztényei a gazdasági nehézségek ellenére is számíthatnak Magyarország támogatására, illetve, hogy jelenleg a kereszténység a leginkább üldözött vallás a világon. Miniszter úr, ön is tudja, hogy nem olyan régen százezer örmény kereszténynek kellett elhagynia szülőföldjét, ennek ellenére ön néhány nappal ezelőtt volt ezen a területen, és bejelentette, hogy ott Azerbajdzsánnal együttműködésben magyar vállalat fog egy települést újjáépíteni. A kérdésem az, hogy nem érez-e ellentmondást ebben a két dologban, hogyan látja az önök azerbajdzsáni kapcsolatainak, illetve a keresztényüldözés elleni küzdelemnek az összeférhetőségét.

Még a végére Oroszország, illetve a szuverenitás kérdése, amivel kezdte a beszámolóját. Ha jól tudom, ön legutoljára Szkopjében pár nappal ezelőtt találkozott Lavrov külügyminiszterrel, akit korábban a barátjának is nevezett, illetve - szintén idézek öntől - nemzeti érdeknek titulálta az Oroszországgal való kiegyensúlyozott viszonyt, ami a kölcsönös tiszteleten alapul, illetve a magyar energiaellátás biztosítása érdekében van rá szükség.

A sajtóhírek szerint az oroszok 2012-ben törtek be először a magyar külügy szervereibe, majd 2016-ban, és 2016 óta önök nem foglaltak állást azt illetően, hogy azóta sikerült-e az orosz betörést elhárítani, az oroszokat kidobni a magyar külügy szervereiről. Kérem, hogy ezt tisztázza itt előttünk.

Voltak olyan számítások, amelyek szerint Magyarország vásárolja a legdrágábban a gázt Oroszországtól, és 2021 októbere és 2023 augusztusa között

337 milliárd forinttal fizetett többet Magyarország annál, mintha a piacról vásárolta volna a gázt. Annak fényében, hogy ön azt állítja, hogy a kölcsönös tisztelet, illetve az energiaellátás biztosítása, a gazdasági érdekek teszik szükségessé az orosz-magyar kapcsolatok ilyen szinten tartását, hogyan látja azt, hogy az orosz betörések, illetve a több száz milliárd plusz, amit az oroszoknak fizetünk, hogyan van ez ezzel egyensúlyban?

Legvégül a szuverenitás, amit mondott. Ha ez a magyar külügy ilyen nagy hangsúlyt fektet a magyar szuverenitásra, amit én abszolút tudok támogatni, akkor miért látta szükségesnek, hogy Magyarországhoz nem kötődő orosz oligarchákat szedessenek le a szankciós listákról? Várom válaszát.

ELNÖK: Balla Mihály alelnök úr!

BALLA MIHÁLY (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Három rövid témakör. Egyrészt, nagy tisztelettel köszönöm miniszter úrnak és a minisztériumnak, hogy az Interparlamentáris Unió magyar tagozatait segítik, illetve a háttérben sokat tesznek azért, hogy a baráti tagozataink biztosítással találkozzanak nagykövetekkel vagy különböző delegációkkal, hogy esetleg a saját útjaik során felkészültebben tudjanak menni, úgyhogy köszönjük szépen ezt a fajta támogatást is.

A másik témakör Magyarország és Szlovákia kapcsolata. A leghosszabb határ Magyarország és Szlovákia között van, vagy Magyarországnak Szlovákiával van a leghosszabb határa, több mint 600 kilométer, ha jól emlékszem, 625 kilométer. Az elmúlt időszakban több olyan jelentős együttműködés történt, amelynek következtében határ menti együttműködésekben fejlesztések valósultak meg. Éppen pénteken volt egy hídátadó Órhalom és Ipolyvarbó között, ahol a szlovák infrastruktúrafejlesztésért felelős miniszter volt az ön átadópartnere. Tervezi-e a Külügyminisztérium a most megnyíló új lehetőségekben, hogy további határ menti együttműködési fejlesztéseket, nagyobb léptékűeket tűz ki maga elé, tehát van-e ilyen tervezés, és ezek között van-e olyan, amely kicsit előrehaladottabb?

A harmadik témakör. Reggel, ahogy jöttem föl, a rádióban hallgattam egy energetikai szakértőt, egy kereskedelmi rádión volt a beszélgetés, amely arról szólt, hogy egyrészt a szankciós politika következtében, másrészt különböző belpolitikai döntések alapján felgyorsult vagy megnőtt a szénfogyasztás Európában, tehát a szénnel való energetikai ellátás, annak ellenére, hogy bár több országban azt mondják, hogy azon gondolkodnak, hogy bezárnak nukleáris erőműveket. Tudjuk jól, hogy Németország is ebben a döntési folyamatban van, miközben Franciaországból vesz elektromos áramot, amelyet mellelleg atomenergiával állítanak elő. Tulajdonképpen a kérdés arra fókuszálna, hogy Európában, Magyarországon zajlik egy vita ugyanerről a kérdésről, a nukleáris energiáról, Paks II.-ről. Fenntartható energiaként szemlélve a nukleáris energiát, illetve összehasonlítva azzal, hogy a gáz kibocsátások terén a szénenergiával való gazdálkodás károsabb - hol állunk most ebben az európai vitában? Látjuk-e azt, hogy van-e esetleg elmozdulás a nukleáris energiák támogatása terén? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Novák Előd képviselő úr!

NOVÁK ELŐD (Mi Hazánk): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Miért asszisztál a magyar kormány a WHO pandémiaszerződéséhez, mely nemzeti szuverenitásunkat is korlátozza? Közfelháborodást váltott ki, amikor ön nemrég bejelentette, hogy Magyarországra is látogat a WHO főigazgatója átadni a budapesti központjukat, azonban hiába kérdeztem öntől, hogy pontosan mikor jön

Magyarországra a WHO terrorista főigazgatója, ön erre nem adott konkrét választ. Amennyiben titokban szeretnék ezt az átadást megejteni, akkor még bizonyos szempontból örülök is neki, ha valami szégyenérzet van a kormányban. Viszont kérem megfontolni azt, hogy a kétes múltú Tedrosz Gebrejesusz WHO-főigazgató hatáskörei jelentősen bővülnének, ami alapján országokon átnyúló kényszerintézkedéseket tudnának elrendelni. Ebből már láthattunk ízelítőt a Covid-diktatúra idején, amikor a WHO javaslatára értelmetlen lezárásokkal, lényegében kényszeroltásokkal, az emberi szabadság legalapvetőbb értékeinek sárba tiprásával diktatórikus döntéseket hoztak, sok ország gazdaságát tönkretették. Aggodalommal tölt el minket, hogy egy olyan személy, mint Tedrosz Gebrejesusz, aki korábban terroristának minősített szervezetet vezetett, amelynek működése során kínzások, üldözések, tömeggyilkosságok történtek, bármilyen döntést is hozhasson, ami a magyar embereket érinti. Az pedig, hogy ön a barátjának is nevezte ezt a személyt, egy újabb aggodalom számunkra.

A magyar kormány kiáll Ukrajna területi integritása mellett - miniszter úr, őszintén szólva a Mi Hazánk Mozgalom már nagyon unja ezt a folyamatos mantrázást és kijelentést. A NATO-tagságunkból fakadó szerződéses kötelezettségünk csak arra volna, hogy egy tagállam megtámadása esetén segítsünk annak védelmében, de Ukrajna nem NATO-tag. A Mi Hazánk Mozgalom ellenzi a kárpátaljai magyar nemzetrésszel szemben elnyomó politikát folytató sovíniszta Ukrajna gazdasági, katonai, politikai, diplomáciai, mindenféle támogatását. Ennek ellenére azt látjuk, hogy a kormány békepárti propagandája, látszólagos politikája mögött érdemi támogatások is vannak Ukrajna irányába. A legnagyobb közfelháborodást még fideszes szavazók körében is, azt gondolom, a NATO-bővítés nagykoalíciós jelleggel történő megszavazása okozta.

Mi azért szorgalmazzuk továbbra is a vétót legalább Svédország esetében, mert a világháború felé tett újabb lépésnek, katonai provokációnak tartjuk a katonai...

ELNÖK: Svédország. Ugrottunk.

NOVÁK ELŐD (Mi Hazánk): ...Svédország esetében is. Finnország esetében is azt gondolom, hogy hiba volt, és Svédország esetében is hiba lenne, ha a kormány továbbra is tartaná ezt az álláspontját, hogy támogatják a bővítést. Én azt gondolom, hogy a NATO Finnországgal való bővítése után nem is csoda, hogy Magyarország is felkerült az Oroszországgal barátságtalan országok listájára.

A másik bizonyíték a kormány háborúpártiságára a gazdasági szankciók, a gazdasági háború támogatása. Az oroszok elleni embargó így is felbecsülhetetlen károkat okozott, főként a magyar mezőgazdaságnak az elmúlt években. Most már azt gondolom, hogy a magyar érdek kellene legyen az első. A magyar emberek döntöttek, 97 százalék nem a szankciókra - ugye, ezt láthattuk az óriásplakátokon szerte az országban -, ennek ellenére Orbán Viktor mégsem vétózta meg azokat Brüsszelben. Tehát azt gondolom, hogy a szemfényvesztő kormánypropagandával szemben az amerikai érdekek kiszolgálásához asszisztál Magyarország is sajnós. Miért? Miért nem látjuk a szép, hangzatos, örömmel hallott szavak és propaganda után végre az érdemi tetteket is akkor legalább ennek fényében?

Ukrajna magyar pénzügyi támogatása az egyik legérthetlenebb számomra, amire szeretnék választ kapni, hiszen például a március 16-ai kormányhatározat szerint 74 milliárd forinttal támogatjuk az Unión keresztül a magyarellenes ukránokat, illetve az EU-n keresztül vétó helyett asszisztálásunkkal folyik például a lőszertámogatás is. Végül, hogy csak még egy példát hozzak: miért támogatjuk a harckocsik működését biztosító üzemanyaggal is az ukránok háborúját közvetlenül is? Azt gondolom, hogy ezen ideje volna változtatni.

Miniszter Úr! Az Ukrajnával kapcsolatos, szavakban legalábbis békepárti állásponttal szemben miért támogatja Izrael háborúját diplomáciailag a semlegességünk helyett a magyar kormány? Hiszen a Mi Hazánk Mozgalom a terrorizmus minden formáját elutasítja, viszont fegyvertelen civilek lemészárlására a hosszú évtizedek óta tartó palesztin-izraeli konfliktus során mindkét fél részéről láttunk sajnálatos példákat. Izrael és Palesztina esetében az ENSZ által is szorgalmazott kétállami megoldást támogatjuk. A soha nem látott pusztulást hozó III. világháború felé tartunk, ezt meg kellene akadályozni. Magyarországnak nem lenne szabad beavatkoznia, önök mégis ezt teszik, egyelőre csak diplomáciailag, de inkább meg kellene állítani a háborús örületet, a népirtást, mert minden kioltott élet valójában csak a globális irányítók érdekeit szolgálja. A gázai övezetben már most sokkal több civil halálos áldozat van, mint az ukrajnai háborúban közel két év alatt. Tömeges gyermekgyilkosság önvédelemből? Hogyan támogathatnak ilyet?

Az izraeli háborúval kapcsolatos magyar parlamenti nyilatkozatot ugyebár azért nem szavazta meg a Mi Hazánk Mozgalom egyetlen képviselője sem, mert az egyoldalú kiállás volt Izrael mellett, béke helyett háborús uszítással ért fel. Sajnálom, hogy nagykoalíciós összefogással leszavazták a Mi Hazánk Mozgalom mindhárom módosító javaslatát, amit benyújtottam, és a béke és Magyarország semlegessége helyett az Izrael melletti egyoldalú kiállás volt a fontos, és úgy tűnik, hogy a Mi Hazánk Mozgalom maradt egyedül a béke pártján.

Végül e tekintetben szeretném az izraeli határon szolgáló honvédek hazahozatalát is kezdeményezni ismételt miniszter úrnál is. Ahogy Irakban és Csádban sem volna keresnivalójuk a magyar katonáknak, inkább az automata fegyverekkel ostromlott déli határkerítésünkénél kellene szolgáljanak honvédek. De a parlamentben egyedül maradtunk a javaslatunkkal. Miért?

A Mi Hazánk az egyetlen párt, amely az 1848-as márciusi ifjak követelését ma is vallja, hogy magyar katonáinkat ne vigyék külföldre. Ráadásul Magyarország terrorfenyegetettségét is növeli, hogy a magyar honvédek idegen háborúkban vesznek részt. Egy egész lövész szakaszt is állomásoztat a magyar kormány Libanon és Izrael határán...

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr.

NOVÁK ELŐD (Mi Hazánk): ...ahol evakuálták is már a lakosokat. Ezért kérem, hogy hajlandók-e a magyar katonák hazahozatalára. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Tilki Attila!

DR. TILKI ATTILA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Miniszter Úr! Én is egy pár témakörben szeretnék kérdést feltenni. Az első, hogy a Türk Államok Szervezetének 2018 óta vagyunk megfigyelő tagja. Ön hogyan értékeli ebből a megfigyelői tagságból származó gazdasági előnyöket?

A második kérdés kapcsolódik Balla Mihály és Csöbör Katalin képviselőtársaimhoz. Szlovákiával, a Kelet-Felvidékkel kapcsolatban szeretnék kérdezni. A Kelet-Felvidéken gazdasági fejlesztéseket, amelyeknek magyar vonatkozása is van, terveznek-e, várható-e közös, akár gazdasági fejlesztés? Gondolok itt, mondjuk, hídépítésre a Kelet-Felvidéken. Ez azért érdekes kérdés, hiszen éppen most, hétvégén a lengyel kamionos blokádnak miatt komoly probléma adódott, és itt szeretném megköszönni a Külügyminisztérium munkatársainak, akik tényleg dolgoztak hétvégén, hiszen átmenetileg tudjuk kezelni a feltorlódott ukrán

kamionokat, de ésszerű azon gondolkodni a későbbiekben, hogy itt ezt a kis régiót esetleg külön kezelve a várható problémákra milyen megoldást tudunk találni.

Ukrajnával, Kárpátaljával kapcsolatban szeretnék kérdezni, hiszen olyan egyéni választókerület képviselője vagyok, amely keleti részen csak Kárpátaljával határos, 124 kilométer a választókerületünk és a Kárpátalja, Ukrajna közötti közös határ. Nyilván ebből adódóan a leghamarabb ér be hozzánk a két ország közötti probléma. A kétes eredetű ukrán gabona krízise is leghamarabb talán nálunk jelentkezett, illetve ez a kamiontorlódás is. A kérdésem az lenne - egy kicsit költői kérdés, és válaszolva egy picit a Mi Hazánknak, hogy mi nem teszünk semmit, és miért kell egyáltalán Ukrajnával foglalkozni. Ha mi nem kezeljük vagy nem próbáljuk meg kezelni, mondjuk, a feltorlódott kamionosok kérdését, az itt okozott volna az ország keleti felén komoly problémát. Tehát úgy is lehet egy országnak segíteni egyébként, hogy magunkra gondolunk, mert a magunk problémáját fogjuk ezzel megoldani.

De a kérdésem az, hogy sokat segítünk Kárpátaljának és Ukrajnának. A költői része az, hogy egyáltalán nyugaton, a nyugati világban, a nyugati vezetők ezt megértik-e, tudnak-e arról, hogy Magyarország valójában, a sok-sok kritika ellenére milyen komolyan próbál segíteni a kárpátaljai magyaroknak és Ukrajnának is. Köszönöm szépen.

A másik pedig a WHO-val kapcsolatban, képviselő úr. Szakács Árpád podcast előadását végighallgattam, ahol 45 percig magyarázza ezt a konteóelméletet. (*Szórványos derűtség.*) Én visszakérdeznék, hogy akkor a Mi Hazánk képviselői beoltakoztak-e, és egyébként, hogy mikor oltották be saját magukat. Ez érdekes összefüggéseket tárna fel.

ELNÖK: Ez egy költői kérdés volt, képviselő úr, tehát ezt ne vegye komolyan. (*Dr. Tilki Attila: Majd a folyosón...*) Itt a miniszter urat hallgatjuk meg, de utána talán elárulhatja ezt a titkot Tilki Attila alelnök úrnak. Gurmai Zita képviselő asszony!

DR. GURMAI ZITA (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Urak! Elnök Úr! Kedves Kollégák! A Szocialista Párt gyakorlatilag 2010 óta folyamatosan egyértelművé és világossá tette, hogy nem támogatja az Orbán-kormány külpolitikai stratégiáját és gyakorlatát. A legvitatottabbnak és legkárosabbnak az euroatlanti szövetséges rendszerhez való viszonyulását tekintjük. Nyilván, hogy ezt a véleményünket az elmúlt években sem változtattuk meg, mivel a kormány tovább folytatja ugyanazt a politikát annak ellenére is, hogy az jól látható és érzékelhető károkat okoz az országnak. Jól példázza ezt az EU-val való folyamatos civódás, Svédország NATO-hoz történő csatlakozása elfogadásának értelmetlen halogatása, a magyar-amerikai kapcsolatok romlása és így tovább. Mindenképpen tisztelettel arról szeretném megkérdezni, minden alkalommal fölteszük a kérdést, hogy mikor tudunk csatlakozni. És akkor lenne néhány konkrét ügy, miniszter úr.

Először is köszönettel tartozom az ügyben, hogy számos női nagykövetet neveztek ki az elmúlt időszakban. Azt tudom mondani, hogy gyakorlatilag mindegyik felkészülésében kiváló, és személyesen a terepen is megismerve a munkáját, azt tudom mondani, hogy nagyon jó nagykövetasszonyokat választottunk. Ez az első dolog.

A második dolog, hogy egy kicsit aggódom az üzemorvosi szolgálat megszüntetése miatt. Egyre több vendégmunkás érkezik Magyarországra. Szerintem éppen ezért kell megerősíteni az üzemorvosi szolgálatot, mert másik országból, Európán kívüli országból érkeznek ezek a vendégmunkások, tehát szerintem fokozottan figyelni kell erre, már csak azért is, mert az a bizonyos Covid-járvány Kínából jött, és ezek mind ázsiai országok. Tehát nagyon fontosnak tartanám az egészségünk védelmét, és remélem, hogy ebben a külügyminiszter úrral egyetértünk.

Tehát én itt kellő óvatosságot szeretnék kérni, szerintem az üzemorvosokra továbbra is rendkívül szükség van.

A következő ügy, ami engem rendkívüli módon szíven ütött, ez a debreceni akkumulátorgyár. Folyamatosan zajlik egy per. Az elmúlt alkalommal az MSZP társelnöke, Komjáthi Imre is részt vett azon, és döbbenet tapasztalta azt, ezt el is mondta a tárgyalás utáni sajtótájékoztatóján, hogy vérlázító volt azt tapasztalni, hogy a kormányhivatal dolgozói olyan szinten védik a kínai nagytőke érdekeit, hogy a magyar emberek és a magyar föld védelme szóba sem került, sőt az akkumulátorgyár ügyvédjeinek szinte meg sem kellett szólalniuk, a kormánytisztviselők elvégezték a munkájukat. Én mindenképpen szeretném, ha ennek külügyminiszter úr utánanézne, mert én igenis azt gondolom, hogy megengedhetetlennek tartom azt, hogy egy kormánytisztviselő a kínai nagytőkét védje. Gondolom, ebben is külügyminiszter úrral egyetértünk.

A következő mondatom ismételten a köszöneté. Új hidat adtak át a szlovák-magyar határon Ipolyvarbó és Órhalom között. Én fontosnak tartom, hogy a regionális miniszter, illetve a külügyminiszter is ott volt. Én mindenképpen azt gondolom, hogy ez annak a térségnek a megerősítését szolgálja.

Szeretném jelezni, miniszter úr, mint Komárom-Esztergom vármegye szocialista elnöke, hogy Nyergesújfalunál is szerintem rendkívül fontos lenne a hídépítés, mert ott ugyanolyan formában lehetne ezt megerősíteni. Egyébként örömmel láttam alelnök urat a híd átadásánál. *(Balla Mihály: A körzetem. Köszönöm szépen.)* Én tudom, hogy nagyon régóta küzdesz ezért, úgyhogy én ezt fontosnak tartom. *(Balla Mihály: Köszönöm szépen.)* Illetve a korábbi szécsényi szocialista polgármester asszony is örömét fejezte ki. És azt gondolom, a híd összeköt, tehát én legalábbis így tekintem.

ELNÖK: Milyen szép egység!

DR. GURMAI ZITA (MSZP): Zárásképpen mindenképpen azt szeretném jelezni, mint a NATO Parlamenti Közgyűlésének a korábbi tagja, hogy nagyon szeretném, ha a külügyminiszter úr nagyon világosan elmondaná, hogy mi a menetrend. Azt hallottuk, hogy várunk a törökökre, most nem tudjuk, mi van a törökökkel. Szerintem Magyarország önálló állam, nekünk senkire nem kell várni, el kell döntenünk, hogy mikor csatlakozunk, pont. Én ezt a dátumot szeretném most külügyminiszter úrtól hallani, mert rendkívül pocsék dolog azt megérni, hogy mindenben az utolsók leszünk, már legalábbis itt a NATO-csatlakozás kapcsán, úgyhogy kérem, tegyenek meg mindent ez ügyben. Abban biztosak lehetnek, hogy a Magyar Szocialista Párt ezt támogatni fogja.

Még egyszer, köszönöm szépen önnek és a Külügyminisztériumnak a munkáját. Sztáray Péter vesz részt többnyire itt a bizottsági üléseken, az egyik legfelkészültebb diplomatája, ezt is szerettem volna még elmondani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Érte, és nem ellene hangzott ez el. *(Derűltség.)* Végül Bartos Mónika képviselő asszony, de nem utolsósorban.

BARTOS MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a lehetőséget, elnök úr, és miniszter úrnak is azt, hogy itt van közöttünk, és köszönjük a tájékoztatást. Mindenekelőtt tényleg a köszönet hangján szeretném kezdeni, hiszen én is részese vagyok annak a sok segítségnek, amellyel miniszter úr és az egész minisztérium segíti a mi munkánkat a külügy vonalán és a külföldi terepen való helytállásban. Ez nagyon nagy és nagyon fontos háttér a számunkra.

A másik, amit szeretnék megköszönni, az a bátorság, mindenekelőtt a kárpátaljai magyarok ügyében való kiállás, hogy nem engedünk, és nem adtuk fel az értük folyó küzdelmet, és ahogy miniszter úr elmondta, van is eredménye, akkor is, ha volt olyan pillanat, amikor nagyon kevés százalék mutatkozott arra, hogy tudunk előrelépni. Én szeretném is kérni, hogy maradjunk ennyire állhatatosak, és köszönjük azt, hogy miniszter úr minden fronton vállalja az ellenszelet és a hideget-meleget, amit miattuk is kapunk.

A bátorságot szeretném megköszönni más bajba jutott emberek nevében és az értük való kiállásban is, mert én úgy látom, hogy miniszter úr és Magyarország Kormánya érzékeny arra, hogy olyan emberek szavát hallassa, akiket mások nem akarnak meghallgatni. Egy nagyon friss élményem, amit tudok tolmácsolni, ez pedig Anagbe püspök úr szavai, aki a nigériai Makurdi egyházmegyének a püspöke, aki itt volt Magyarországon a RedWednesday, a „Vörös szerda” napján megtartott konferencián. Ő mondta azt, hogy Magyarország Kormánya az első, amely kimondja a politikai színtéren, hogy igenis van keresztényüldözés, és ő köszöni ezúton is azt, hogy kiállunk mellettük, és köszöni nagyon sok ember azt a fáradozást és segítséget, amit többek között Afrikában a bajba jutott embereknek, keresztényeknek, nem keresztényeknek adunk.

A kérdésem Afrikára vonatkozik, hiszen látható, hogy ez egy nagyon különleges kontinens. Mi, akik benne vagyunk többen az Interparlamentáris Unió magyar nemzeti delegációjában, tapasztaljuk, hogy mennyire élénk Afrika a nemzetközi téren. Tavaly is ott rendezték Ruandában az IPU közgyűlését, az idén is Afrika adott otthont az IPU közgyűlésének, Angola. Köszönöm Maris Zsolt nagykövet úr segítségét, hiszen nagyon aktívan részt vett abban, hogy a magyar delegációt fogadta az első alelnöke a parlamentnek és azt követően a házelnök asszony is, tehát nagyon sikeres volt a kinti tartózkodásunk, sőt, egyik napról a másikra megalakították az angolai magyar baráti tagozatot. Tehát érezhető az, hogy Magyarországnak van egy megbecsültsége Angolában, és én úgy gondolom, hogy nem csak ott.

Erre szeretnék rákérdezni, hogy mennyire látja miniszter úr azt, hogy ki tudjuk használni a különleges helyzetünket Afrikában, hiszen nagyon sok országban él még az a 70-es, 80-as években sikeres ösztöndíjprogram, ami kapcsán most is Magyarországon tanult emberek kapnak szerepet az ottani közigazgatásban, és a Hungary Helps is folytatja ezt a hagyományt. Ugyanakkor érdekes, különleges helyzet, hogy Magyarország mint nem gyarmattartó ország, különleges megítélésben részesül. Hadd meséljem azt el, hogy az angolai házelnök asszony minket kért föl, a magyar delegációt, hogy egy esetleges faültetésen a fejlett demokrácia geopolitikai csoportot képviseljük. Nem árulok el zsákhamacsát, ha azt mondom, hogy nálunk sokkal fajsúlyosabb, gazdaságilag és egyéb módon is fajsúlyosabb országok vannak ebben a geopolitikai csoportban, de ők Magyarországot értékelték olyannak, hogy mi képviseljük ezt egy ilyen különleges rendezvényen.

Tehát azt szeretném kérdezni, hogy hogyan látja miniszter úr a kormány oldaláról, mert mi a parlamenti oldalról érzékeljük az utazásaink során a déli nyitás politikájának a sikerét, hogy mennyire váltotta be a hozzáfűzött reményeket, illetve, hogy Afrikával hogyan alakul a kapcsolatunk, a helyzet, mennyire tudjuk Afrikát előtérbe helyezni a nyugati országok felé is, hiszen nagyon fontos partner a migráció megelőzése szempontjából. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én is köszönöm. Tisztelt Miniszter Úr! Nincs több képviselő, tehát a bizottság minden tagja elmondhatta a maga meglátásait, véleményét. Megadom a szót. Parancsoljon!

Szijjártó Péter válaszai

SZIJJÁRTÓ PÉTER külgazdasági és külügyminiszter: Köszönöm a szót, tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen képviselőtársaim kérdéseit.

Először az Európai Unió jövőjével kapcsolatban szeretném leszögezni, hogy mi nem magokban és körökben gondolkozunk, és arra biztatnánk mindenkit, hogy ne tegyen így. Mi azt szeretnénk, ha az Európai Unió az erősödés irányába indulna meg. Mi azt látjuk, hogy a kontinens és maga az Unió is nagyon sokat veszített a versenyképességéből az elmúlt években, így Kína meg is előzött minket. Tehát lehet ezt csűrni-csavarni meg politikai nyilatkozatokat tenni, a helyzet mégiscsak az, hogy tíz év alatt az Európai Unió részesedése a világ gazdasági teljesítményéből 22 százalékról 17 százalékra csökkent, Kínáé meg 9 százalékról 18 százalékra nőtt.

Ehhez képest én azt gondolom, hogy mindazok a célkitűzések, nyilatkozatok, amelyek arra irányulnak, hogy az európai és a kínai gazdaságot válasszuk el egymástól, ne működjünk együtt Kínával, még nehezebb helyzetbe tudják hozni az európai gazdaságot, tekintettel arra, hogy politikai döntések nyomán kialakult egy olyan helyzet itt Európában, hogy az európai gazdaság gerincoszlopát adó iparban a legnagyobb nyugat-európai vállalatok teljes mértékben a keleti beszállítóikra vannak utalva. Tehát ezt is megint csűrhetjük jobbról-balról, tehetünk politikai nyilatkozatokat. Ha valaki valóban járja az országot, és valóban érdekli az élet, a valós gazdasági helyzet, akkor ma ez van, ma ez van.

Az Európai Unióban politikai döntések születnek arról, hogy az autóipart át kell állítani zöld alapra, mondván, hogy az Európai Unió vagy Európa legyen az első karbonsemleges kontinens. Ehhez a károsanyag-kibocsátás 20 százalékát adó közlekedést át kell szervezni, mert annak 70 százalékáért a közúti közlekedés felel, ezért, ha azt nem tudjuk a hagyományos hajtásláncról átállítani az elektromos meghajtásra, akkor sutba dobhatjuk az összes zöld célkitűzésünket, és onnantól kezdve tényleg csak politikai pamfletet világába kalauzol minket, hogy mit gondolunk zölddolgozokról meg környezetvédelemről. Szóval a helyzet az, hogy ezzel a politikai döntéssel az európai gazdaság gerincoszlopát adó autóipart belekényszerítettük egy egyirányú utcába, amely az elektromobilitást jelenti. Az európai autógyártó vállalatok euró-tízmilliárdos beruházásokkal elérték azt, hogy kiváló elektromos autókat tudnak gyártani, csak közben az elektromos akkumulátorok gyártási kapacitása meg 95 százalékban keleti vállalatok kezében van. Ezt is magyarázhatjuk jobbról meg balról, ha ott van egy elektromos autó, és nincs benne elektromos akkumulátor, az nem indul el.

Úgyhogy a helyzet az, hogy azt a helyzetet állította elő maga Európa, hogy a kínai és keleti beszállító vállalatok nélkül a kulcs iparágunk működésképtelen. Az a helyzet, hogy ma Magyarország - Kína és Németország mellett - az egyetlen ország a világon, amely a három legnagyobb német prémiumautómárka-gyárakkal rendelkezik, illetve fog rendelkezni, s mellette pedig a világ 10 legnagyobb elektromosakkumulátor-gyártó vállalatából 5 kötelezte el magát Magyarországon, 2 már működik, 3 építkezik. Kettő koreai, 3 kínai. Mert az a helyzet, hogy a világ 10 legnagyobb elektromosakkumulátor-gyártó vállalatából 10 keleti: 6 kínai, 3 koreai, 1 japán. Ez a helyzet van.

Miközben a német külügyminiszter arról beszél, hogy izolálni kell, meg decouplingolni, meg de-riskingelni az európai kínai gazdasági együttműködést, addig a német vállalatvezetők azt kérik tőlem, hogy a kínai beszállító vállalataikat minél közelebb hozzuk ide hozzánk. Tehát lehet politikai nyilatkozatokat tenni, lehet migránsmunkásozni, lehet sötétzöld gondolatokat az égre festeni, csak azt szeretném kérdezni, hogy akkor hogy lesz működőképes a gazdaság. Ezért felelősségteljes gazdaságpolitikát nem lehet politikai nyilatkozatok alapján folytatni. Világos, hogy

merre van az európai gazdaság jövője. Az európai gazdaság jövője a zöldipar felé van, és a zöldiparhoz kapacitások, gyárak kellenek, és ezek a gyárak meg fognak épülni, mert ez az iparág létre fog jönni. Hogy hol épülnek meg a gyárak, ez a kérdés. Nem az, hogy megépülnek-e, hanem, hogy hol. Innentől kezdve egy verseny van mindenki között, minden európai ország között, és mi ebben a versenyben jól állunk. Sokak érdeke az, hogy ne álljunk jól, külső és belső mozgatórugókkal egyaránt, de amikor az a kérdés, hogy Magyarország hogy áll ebben az új beruházásokért folytatott versenyben, akkor a kérdés igazából arról szól, hogy hol jönnek létre a munkahelyek, a magyar embereknek lesz-e munkahelye.

Nézzék - hogy is mondjam? -, én huszonkettedik éve vagyok parlamenti képviselő, tehát hallottam már és tettem is jó néhány politikai nyilatkozatot természetesen, de azért az, hogy az illegális migránsokat összemossuk a vendégmunkásokkal, szerintem túl van a józanság határán. Egészen egyszerűen azért, mert az illegális migráns az, aki a határon rálő a határt védő határvadászra, rendőrré, meg akarja sérteni a határunkat, a szuverenitásunkat, semmibe veszi a szabályainkat, és úgy akar ide betörni. A vendégmunkások pedig a magyarországi munkáltatók jogi eljárásait követően, a szabályok tiszteletben tartásával, meghatározott időre, szigorú körülmények között Magyarországra érkeznek, dolgoznak, aztán hazamennek. Azért a kettő között van némi különbség, ezt szerintem mindannyian fel tudjuk fedezni, és látni is tudjuk.

Tisztelt Képviselő Úr! Most túl azon, hogy nem Győrben születtem, de ez nem probléma, mert a teljes baloldali sajtó megírta rólam, hogy a keresztapám a MÁV vezérigazgató-helyettese, akit kirúgtak. Miután kiderült, hogy almásfüzitői gyári munkás - bár nem a vezérigazgató a keresztapám -, ez se gátolta meg őket abban, hogy folytassák a hazugság terjesztését természetesen, tehát semmi baj. De nem is ez a probléma, hanem az a problémám, hogy amikor ön számonkéri rajtunk a migrációs politikánkat, akkor itt van az ön pártelnökének a nyilatkozata: nincs más megoldás, mint menedékjogot adni a bevándorlóknak.

Tehát értem én, hogy önök politikai hasznót próbálnak húzni a kormány támadásából, ez az ellenzék dolga természetesen, ezért önöket semmifajta kritika nem illetheti, csak, amikor az ember olvassa ezt, vagy azt, hogy „segíteni kell a menekülteket, harcolni kell a populizmus ellen, és együtt kell működni az EU-val” - mondja az ön pártelnöke, ön pedig itt mondja, amit mond -, akkor nem tudom, hogy melyik Jobbik-konzervatívusnak higgyek, a pártelnökének vagy önnek. *(Dr. Brenner Koloman közbeszól.)* De mivel van némi egy megyéből való részbeni származásunk, ezért nem akarom önt nehéz helyzetbe hozni, hogy azt mondom, hogy önnek akarok inkább hinni, de van ez a kettősség, azért ezt szerintem látjuk.

Ami a Magyarországi gazdaságpolitika munkaerőpiaci részét illeti, továbbra is kitartunk amellett, hogy olyan nem történhet meg, hogy egy külföldi ember elvegye a magyar ember munkahelyét. Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy 2010-ben, amikor megnyertük a választást, akkor Magyarországon majdnem 13 százalék volt a munkanélküliség, most meg kicsivel több mint 3 százalék. Tehát 13 helyett 3 százalék. Mindig is azt a célt tűztük ki magunk elé, hogy minden magyar embernek, aki akar dolgozni, legyen munkája. A közgazdaság-tudományi tankönyvek szerint a 3 százalék körüli munkanélküliséget már teljes foglalkoztatásnak nevezik. Ha ön valóban járja a vidéket, és beszél, mondjuk, munkáltatókkal is, akkor nyilvánvalóan önnel is szembejön az a kihívás, amely szerint szakképzett munkásokat, mérnököket, munkavállalókat keresnek, és nem találnak eleget. Ez ad feladatot. Ez egy kihívás, de jó kihívás, mert a 13 százalékos munkanélküliség rossz kihívás volt, ez meg jó kihívás. Ezért kellett a felsőoktatást abba az irányba állítani, hogy a gazdaság keresletének megfelelő képzéseket folytassanak, ezért kell a duális szakképzést erősíteni, és igen,

bizonyos mértékben, nagyon szigorú szabályok szerint, határok között, ideiglenesen vendégmunkások alkalmazását is engedélyezni kell azoknak a munkáltatóknak, akik már nem találnak magyar munkavállalókat.

Mivel ön is régóta politizál, és foglalkozik az ügyekkel, meg önök is, nyilván pontosan jól tudják, hogy hogyan működik ez. Ha van egy 300 főt foglalkoztató vállalat, aki azt mondja, hogy én most 500 főre szeretnék bővíteni, mert növelem a kapacitásomat, de nem talál még 200 magyart, csak 150-et, és csak 450 munkavállalója lesz az 500 helyett, nem azt fogja mondani, hogy jó, akkor 90 százalékos kapacitással fogok termelni, hanem elmegyek oda, ahol 100 százalékkal tudok termelni. És akkor nem arról van szó, hogy most bejöhet-e 50 vendégmunkás, hanem, hogy 450 magyarnak marad-e munkája, vagy nem. Tehát arra kérem önöket, hogy amikor erről a kérdéstről beszélünk, akkor a realitást egy picit engedjük be ebbe a párbeszédbe.

Tehát mi az erős Európai Unióban hiszünk, azt szeretnénk, az erős Európai Unióhoz viszont gazdasági megerősítésre és erős tagállamokra van szükség. Ezért semmilyen olyan szélsőséges javaslatot nem támogatunk, ami még inkább ilyen szuperállam vagy föderális állam irányába vinné el az Európai Uniót. Éppen elég jogkör van már Brüsszelben, még több nem kell oda. Sőt a válságos időszakok azt mutatták meg, hogy a kormányzati döntések, a kormányközi együttműködések sokkal gyorsabbak voltak, sokkal többet segítettek, sokkal előbb segítettek, mint mire az intézmények egyébként megmozdultak volna.

A Közel-Keletre vonatkozó kérdésekre összevonva a következőt szeretném mondani. A mostani konfliktus előtt is nagyon sok terv született, hogy majd hogyan lesz béke, nyugalom, hosszú távú békés egymás mellett élés a Közel-Keleten. Ezekben az elképzelésekben egy közös vonás volt, hogy mind sikertelen volt, és hosszú évtizedeken keresztül nem sikerült megtalálni azt a megoldást, ami elhozhatta volna a békét vagy a nyugalmat a Közel-Keleten. S az első olyan kísérlet, amely a hosszú távú békés rendezés és békés élet reményét hozta magával, az az Ábrahám-megállapodások volt.

Én magam egyetlen külügyminiszterként a nem aláírók közül a világból ott voltam a Fehér Ház kertjében, amikor az első Ábrahám-megállapodást - elszigeteltség, egyébként - az Egyesült Államok elnökének jelenlétében Izrael, Bahrein és az Egyesült Arab Emírátsok aláírták. Azóta még két ország csatlakozott ehhez, és ennek a megállapodásnak a szellemiségében Izrael és számos arab ország között kezdődött meg az enyhülés, a kapcsolatok normalizálása irányába megtett lépések. Nagykövetségek, gazdasági együttműködés, légijáratok, a mindennapi életet könnyebbé tevő, és az emberek mindennapi élete szintjén érezhető pozitív elmozdulások. Még olyan arab országokkal is, amelyekkel korábban teljesen valószínűtlennek gondoltunk bármifajta közeledést vagy kapcsolatnormalizálást Izrael vonatkozásában.

Tehát én azt gondolom, hogy ha a béke reménye a közös célunk, meg a hosszú távú békés egymás mellett élés lehetősége, akkor az Ábrahám-megállapodások szellemiségéhez kell visszatérni, és ezért kell nekünk mindent megtenni annak érdekében, képviselőtársaim, a magunk eszközeivel, hogy a helyzet a Közel-Keleten ne eszkalálódjon, hogy meg tudjuk tartani annak a reményét, hogy egyszer vissza lehessen térni az Ábrahám-megállapodások szellemiségéhez.

Az Oroszországhoz fűződő kapcsolatainkról szeretném mondani a következőt. Én továbbra is azt mondom, hogy nemzeti érdek az Oroszországgal való észszerű, racionális együttműködés, és ennek több oka is van. Egyrészt az, hogy Oroszország mindig is egy realitás marad, a történelem kijelölte a mi hátszámunkat is, az oroszok hátszámát is, itt vagyunk egymás közelében. Mi nem vagyunk abban a helyzetben, hogy egy óceánnal odébb lennénk, és kiiktathatnánk a közeljövő biztonsági architektúrájáról fűzött gondolkodásból Oroszországot. Nem vagyunk ebben a helyzetben. Egy.

Kettő. Ami pedig az energiaügyi együttműködésünket illeti: nézzék, tehát mindaddig, amíg bevásárlószatyorban vagy hátizsákban nem lehet földgázt vagy kőolajat szállítani, addig az infrastruktúra jelenti a realitást. Ha önök ránéznek Magyarország energiatérképére, energiainfrastruktúra-térképére, és azt kivetítik Közép-Európára, azt látják, hogy ha mi elvágjuk magunkat az orosz energiahordozóktól, akkor fizikailag kizárt Magyarország energiaellátása. Egyszerű matematika. Azt kell megnézni, hogy a bevezető csövek kapacitásai, a végükön lévő források meg a köztük történő fogyasztás kiadja-e Magyarország éves igényét, és az a helyzet, hogy Oroszország nélkül sem a kőolaj-, sem a földgázellátásunkat nem tudjuk biztosítani.

A kőolaj esetében azt azért érdemes elmondani, hogy az Oroszországból való szállítások alternatívájára egy vezetéket szolgálhat, amely Horvátországból érkezik ide, ab ovo kisebb a kapacitása, mint az igényeink egyrészt, másrészt a horvátok a MOL számára csak három hónapos lekötéseket hagynak jóvá, és az európai benchmark ötszörösére emelték a tranzitdíjat. Ennyit egyébként az európai szolidaritásról. Tehát amikor itt Brüsszelből ezek a kifejezések hangoznak el, mint szolidaritás meg egymás segítése, akkor, mondjuk, ilyen esetben lehet, hogy ezt is figyelembe vehetnék.

Földgáz esetében pedig nagy örömmel diverzifikálnánk mi a forrásainkat is, kötöttünk szerződést Azerbajdzsánnal, kötöttünk szerződést Törökországgal, tárgyalunk Katarral, de az a helyzet, hogy a délkelet-európai szállítási infrastruktúra kapacitásai nem bírják a megnövekedett igényeket. Elmentünk közösen a délkelet-európai országokkal Brüsszelbe, kértük, hogy kapjunk forrásokat a délkelet-európai földgázszállítási infrastruktúra kapacitásbővítésére azért, hogy vehessünk oroszról, különböző forrásból földgázt. Mi volt a válasz? Mivel 15 év múlva úgysem lesz a földgáz a nemzeti energiamixek része, meg amúgy sem trendi dolog, ezért aztán az Európai Unió nem finanszíroz földgáz-infrastruktúrában beruházásokat. Egyrészt nem tudjuk, hogy 15 év múlva ez így lesz-e, vagy nem, de ha így is lesz, van még hátra 14 év, ami alatt viszont sem megfagyni nem szeretnénk, sem a gazdaságunkat működésképtelenné látni.

Tehát a helyzet az, hogy amikor jönnek ezek a jól hangzó nyilatkozatok, hogy váljunk le az orosz energiaforrásokról, akkor szerényen szeretném megkérdezni, hogy hogyan, és ha valakinek erre is válasza van itt rövid időn belül, akkor már a zsenialitás határán túl vagyunk.

Ami pedig az árakat illeti, tisztelt képviselőtársam, a helyzet az, hogy hallgatom én is ezeket az idézőjeles szakértőket, akik nem tudom, hogy láttak-e már földgázvásárlási szerződést, noch dazu tárgyaltak-e ilyenről, és egyszer is bármikor nézték-e közelről az energiapiac működését. Hazugság! Hazugság, hogy Magyarország drágábban vásárolja az oroszországi földgázt, mint más elérhető energiaforrások. Hazugság! Aki ilyet mond, az egész egyszerűen nem állít igazat.

Ráadásul, hogy is mondjam, a legkedvesebb az, amikor mindez a Szocialista Párt képviselőitől hangzik el. Akkor azért örömmel hívom fel a figyelmet arra, hogy a szocialista kormány által korábban megkötött hosszú távú gázvásárlási szerződésben lévő árformula és az általunk, a mi kormányunk alatt - nem itt hangzott el, de nagyon sokszor kapom ezt a kiváló dicséretet az MSZP soraiban (*Dr. Gurmai Zita: Tőlem biztos nem.*), nem a képviselő asszonytól -, szóval, a két árformula között jelentős különbség van. A mi hivatali időnk alatt megkötött földgázvásárlási szerződésben szereplő árformula jóval kedvezőbb Magyarország számára, mint a korábbi.

Azt is szeretném elmondani a képviselőtársamnak, hogy érdemes a realitások között élni, nem a Holdon. Tehát ma a befolyásolási kísérletek a világpolitikában sajnos gyakoriak, mondhatnám azt is, hogy mindennaposak. Ezeknek vannak különböző formái. A szerverbetörési kísérlet nem az egyetlen, és ennek az iránya sem egy földrajzi

irányból jön természetesen, és nem is egyedi alkalmakhoz köthető, hanem számos támadást kell kivédeni. Minden egyes ilyen esetben természetesen az ebben a körben illetékességgel bíró kormányzati szervnek jelezzük a behatolási szándékot a detektálás után, és akkor a szakemberek megteszik a szükséges lépéseket. De nem csak szerverbetörésekre kell gondolni, elég csak a fake news-kampányokra, a gazdasági, pénzügyi zsarolásokra gondolni, vagy adott esetben egy másik ország választásába történő pénzzel való beavatkozásra. Tehát számos beavatkozási kísérlet van itt, ezeket mi mind megpróbáljuk a tudásunk szerint a lehető leginkább elhárítani.

Ami a szankciós politikát illeti, többen is voltak kedvesek ezt kérdezni. A szankciós politika vonatkozásában egyetlenegy olyan intézkedéshez sem járultunk hozzá, amely a magyar nemzeti érdeket jelentős mértékben megsérthette volna, ezért tudunk még mindig kőolajat vásárolni többek között Oroszországból, ezért nem sújtja az európai nukleáris ipart semmifajta szankció.

Itt azért egy érdekes történetre szeretnék rámutatni. Miközben egyébként európai uniós tagországok egy jól meghatározható köre folyamatosan abba az irányba próbálja nyomni az Európai Uniót, hogy a nukleáris ipar kerüljön a szankciók alá, addig az idei esztendő első felében az Egyesült Államok 416 tonna uránt vásárolt Oroszországból, amely duplája, több mint duplája a tavalyi vásárlásnak, és az elmúlt 18 év legmagasabb megvásárolt mennyisége volt fél év alatt. Nem tudom, hogy a két jelenség között van-e bármifajta ok-okozati összefüggés, vagy csak véletlen az egybeesés.

De a lényeg az, hogy sem a nukleáris ipart, sem a földgázszállításokat nem érintik a szankciós intézkedések. Minden egyes szankciós csomag beterjesztését hosszú vita előzi meg, például a mostani is ilyen, amikor folyamatosan jelezzük az Európai Bizottságnak, hogy mi az, ami abból elfogadhatatlan a számunkra. A mostani, 12. csomag vitája során is számos ilyen, magyar érdeket sértő intézkedésre tett javaslatot azonosítottunk egyébként. Ezek közül nagyon sok az eddigi 11 csomagban már az előterjesztésben sem szerepelt, vagy menet közben került ki belőle.

Ami pedig a személyi szankciós listákat illeti, én azt gondolom, hogy itt kell hogy legyen egy meghatározott jogi eljárásrend, ami alapján felkerülhet akárki is egy ilyen szankciós listára. És csak azért, mert valaki behozza a telefonkönyvet, attól még szerintem nem kellene azt fölírni a szankciós listára, hanem minden egyes személy esetében világos indokolás kell. És ha úgy látjuk, hogy egy személynél adott esetben nincs világos indokolás, akkor azt fogjuk javasolni, hogy az ne kerüljön a szankciós listára, mert nem látjuk az okát annak, hogy kellő jogi megalapozottság nélkül bárki felkerüljön bármilyen szankciós listájára az Európai Uniónak. Ezt nemcsak Oroszország vonatkozásában gondoljuk így, hanem minden egyes szankcionálás esetében.

Ami az 1956-os forradalom minősítését illeti, ott a magyar álláspontot világossá tettük. Biztosan az alelnök úr is tudja, hogy a külügyminiszter magasabb rangú, mint a nagykövet, ezért én magának a külügyminiszternek hoztam fel ezt a kérdést, hosszasan beszéltem róla, világossá tettem számára, hogy minden ilyen elfogadhatatlan a számunkra. Az 1956-os hősök olyatén minősítgetése, mint ami egyes oroszországi tankönyvekben megtörtént, az elfogadhatatlan. Ezekben a kérdésekben Magyarország mindig is határozott álláspontot képviselt, a miniszternek szemtől szembe kellő keménységgel és őszinteséggel mindezt elmondtam. Hogy ezek után még elmondjam a nagykövetnek is, ezt nem tartottam már indokoltnak, mert ha elmondtam a főnökének, akkor minek mondjam el a beosztottjának.

Ami a túsók kiszabadítását illeti a Közel-Kelet vonatkozásában, és ki hogy vizsgázott: hát, képviselő úr, eddig a túsaszabadítási megállapodások alapján három magyar szabadulhatott ki, mind a három ki is szabadult. Hogy most ezt ön milyen

teljesítménynek minősíti, ezt önre bízom. Hárman voltak, mind a hárman kiszabadultak, és azon dolgozunk, hogy az a kettő, akiből egyről tudunk, hogy ott van, ő is minél előbb kiszabaduljon. Azt kell mondjam önnek, hogy bár a magyar szolgálatokon múlna, hogy ők kiszabadulnak-e vagy sem, de sajnos itt a magyar szolgálatok szerepe vagy hatóköre vagy lehetősége elég erőteljesen korlátozott. Azért tárgyalunk folyamatosan a katari kollégákkal, és ezért szerencse, hogy kiváló kapcsolatokat ápolunk Katarral, mert az első három túszerk kiszabadításánál is nagyon sokat segítettek annak érdekében, hogy az első között tudjanak kiszabadulni.

Szeretném felhívni a figyelmet arra is, hogy amikor, mondjuk, Törökországgal építünk együttműködést, akkor annak kizárólag kétoldalú dimenziója van. Tehát itt a végén mondtam, lehet, hogy már túl hosszan beszéltem, és a vége kevés figyelmet kapott a bevezetésemnek, de ott is elmondtam, hogy mi nem vagyunk hajlandók más szemüvegén keresztül vagy más szemszögéből nézni a világ dolgait. Tehát az, hogy a törökök és az izraeliek egymással milyen kapcsolatot ápolnak vagy nem ápolnak, ez sem a magyar-török, sem a magyar-izraeli együttműködést nem befolyásolja, és szerintem nem is szabad, hogy befolyásolja. Sem török szemüvegen keresztül nem tudunk nézni Izraelre, sem izraeli szemszögéből Törökországra. Ezzel ellentétben magyar szemszögéből nézünk Törökországra, és magyar szemszögéből nézünk Izraelre.

Ön pontosan idézte, Tompos képviselő úr, a vonatkozó ENSZ-határozat szövegét, és pontosan idézte, hogy nincsen benne a „túszerk” kifejezés. Mi az ENSZ Közgyűlésében csatlakoztunk ahhoz a kanadai módosító indítványhoz egyébként, amely a túszerk szabadon bocsátására vonatkozó kitéletet belehelyezte volna ebbe a határozatba. Ezt leszavazta az ENSZ Közgyűlés. Tehát direkt nem került be a túszerk kiengedésére vonatkozó követelés ebbe a határozatba, ezért nem szavaztuk meg. Amit ön ott felolvasott, az nem a túszerkre vonatkozik, ezt nyilvánvalóan ön is legalább olyan jól tudja, mint én.

A Száhel-övezet stabilitása szerintem kulcskérdés Magyarország számára, mert amikor a migráció megállításáról beszélünk, akkor az erős határörizet az egyik szempont, a másik szempont viszont a kiváltó okok kezelése. A terrorizmus, az instabilitás az egyik kiváltó oka a migrációnak, és a Száhel-övezet stabilitása számunkra fontos. Sajnos valóban az európai törekvések itt nem érték el a céljaikat, hiszen több országnak is megromlott a kapcsolata nagy európai országokkal. Mi viszont a csádiakkal együttműködésben és egyetértésben döntöttünk a stabilitás megsegítése mellett mind katonai, mind gazdasági, mind humanitárius vonalon.

Ami a karabahi újjáépítést illeti, nézze, én voltam ott, a térségben, amit ugye, Örményországtól foglalt vissza Azerbajdzsán nemrégiben. Ott, abban a térségben kő kövön nem maradt, sajnos a szó szoros értelmében. Ott leromboltak mindent. Találkoztam azokkal az emberekkel, akik ott éltek, amikor még ez a térség Azerbajdzsánhoz tartozott, és ők most lehetőséget kapnak arra, hogy visszaköltözzenek. Szerintem ez egy nagyon fontos és nagyon humanitárius kérdés, hogy mi ebben szerepet vállaljunk-e vagy sem. Emellett pedig támogatást adunk Örményországnak arra, hogy a Karabahot elhagyó embereket el tudják látni Örményországban. Tán ön is figyelemmel követte, nemrégiben jártam Jerevánban, ahol erről a kérdésről is tárgyaltunk, hogy milyen segítséget tudunk nyújtani Örményországnak a hazatelepülők, vagy az Örményországba áttelepülő, korábban Karabahban élt emberek ellátása tekintetében.

Koszovó ügyében azt tudom önnek mondani, hogy semmifajta nyomozás nem volt a Külügyminisztériumban, tekintettel arra, hogy erre vonatkozólag semmifajta felhatalmazással nem rendelkezünk. Tehát nyomozást Magyarországon a rendőrség meg az ügyészség folytathat, úgyhogy ezt a kérdést rájuk is hagyjuk. A magyar katonák teljesítményére pedig büszkék vagyunk. A magyar katonák kiválóan helytálltak, és

kiválóan helytállnak Koszovó stabilitása érdekében kifejtett munkájukkal, én azt gondolom. A magyar katonai szerepvállalást mind a Balkánon, mind a többi térségben, ahol jelen vagyunk, fenn kívánjuk tartani, így Libanonban is, ahol 16, alapvetően térképészeti munkával foglalkozó honfitársunk dolgozik az ENSZ-misszióban, és az ENSZ-misszióból sem kívánjuk kivonni az erőinket.

A WHO főigazgatójának látogatására egyelőre nincsen dátum, és a képviselő úr ismer engem, nem szoktam én titokban tartani a nemzetközi programjaimat, tehát arról mindig mindenki teljes körben tájékozódhat. Ha lesz időpontja Gebrejeszusz főigazgató úr látogatásának, azt természetesen nyilvánosságra fogjuk hozni, de egyelőre még ilyen nincsen.

Ukrajna területi integritása mellett kiállunk, ez természetes, mint ahogy minden ország területi integritása mellett szerintem ki kell állni, és ez nem összekeverendő - pontosan, jól idézte a képviselő úr - a NATO-szerződés 5. cikkével, amely ugyebár a tagországokat ért támadás esetén a közös védelemre irányul. Erről szó sincs, hiszen Ukrajna nem tagja a NATO-nak, és mint mondtam önnek, mindent el is követtünk annak érdekében, hogy a NATO azon döntése, amely arra irányul, hogy előzzük meg a NATO és Oroszország konfliktusát, az érvényben maradjon, ez a törekvésünk sikeres volt.

Ukrajna támogatása kapcsán azt tudom önnek mondani, hogy mindig is támogattuk Ukrajnában az intézmények működését, legyen szó kórházakról, szociális intézményekről, egyházakról. Ezt a jövőben is fenn kívánjuk tartani, kórházak humanitárius támogatása a jövőben is fennmarad, tekintettel arra, hogy ha ezt nem tettük volna meg, akkor a kárpátaljai magyarság egy csomó intézményének a működése került volna abszolút veszélybe. Fegyvereket továbbra sem szállítunk Ukrajnába, és továbbra sem engedjük, hogy bárki más a magyar-ukrán határt használja fegyverszállításra.

Oroszország a barátságtalan országok listájára nem akkor rakott fel minket, amikor Finnország NATO-csatlakozását ratifikálta a parlament, hanem akkor, amikor az első vagy talán második szankciós döntések megszülettek, ha jól emlékszem.

Ami a visegrádi együttműködés jövőjét illeti, ott azt szeretném mondani, hogy mi továbbra is azt gondoljuk, hogy a visegrádi együttműködés erősítése előkelő helyet kell hogy elfoglaljon a magyar külpolitikai stratégiában. A visegrádi együttműködés eddig is számos esetben járult hozzá a magyar nemzeti érdekek érvényesítéséhez. Hogy mást ne mondjak, például most azért nincsenek kötelező letelepítési kvóták az Európai Unióban, és azért nem grasszál itt több tíz ezer illegális migráns, mert a Visegrádi Csoport azt megakadályozta. Egyéb más kérdésekben is számtalan alkalommal sikerült a nemzeti érdekérvényesítési erőnél nagyobb erőt kifejteni. Ma jön Budapestre a lengyel külügyminiszter-kolléga, hamarosan érkezik, és fogadom is őt, akivel ma leginkább arról fogunk tárgyalni, hogy az Európai Unió működését szabályozó szerződések módosítása milyen mértékben lenne ellentétes a magyar és a lengyel nemzeti érdekekkel.

Szlovákiában relatíve új kormány van, bár a miniszterelnök már a negyedik hivatali terminusát kezdhette meg. Az világosan látszik, hogy az Európai Unió jövője kapcsán számos fontos kérdésben egyeznek az álláspontjaink, ami segítséget jelent természetesen. Az is világos, hogy az új szlovák kormány külpolitikai stratégiájában a visegrádi együttműködés fontos helyen szerepel, ez biztató és bátorító számunkra. Robert Fico miniszterelnökkel már volt módom találkozni a megválasztását követően, és akkor ő azt mondta nekem, hogy ő egy olyan stratégiai együttműködésre törekszik velünk, amelyben kiemelt szerepet kap a nemzeti közösségek támogatása, és jogainak tiszteletben tartása. Természetesen van több nagyon nehéz kérdés a két ország között a kisebbségi jogok területén. Ezek megnyitását én úgy javaslom, ha látjuk azt, hogy

hogyan tudjuk őket lezárni. Ezért is, ha végigtekintenek az elmúlt 9,5 esztendő magyar-szlovák kapcsolatépítésén, azt láthatják, hogy mindig próbáltunk olyan közös sikertörténeteket építeni, amelyek kellően stabil alapot adnak ahhoz, hogy a múltból ideháruló nehéz kérdéseket is folyamatosan egyre-másra tudjuk kinyitni, és azokat közmegelegedésre számot tartó módon lezárni. Továbbra is azt javasolnám, hogy olyan stratégiai együttműködésre törekedjünk Szlovákiával, ami jó a felvidéki magyaroknak.

S ami jó a felvidéki magyaroknak, az kifejezetten az infrastrukturális kapcsolatok fejlesztése. A határ mentén, Komáromban születtem, szeretném még egyszer aláhúzni: a határ mentén. (*Dr. Brenner Kolomam nevet.*) Jó, csak rájátszok. (*Dr. Brenner Koloman: Oké!*) A helyzet az, hogy a határ menti lét egy speciális lét, vagy pozitívan, vagy negatívan, és ez attól függ, hogy a határ elválaszt-e vagy összeköt. A határ akkor tud összekötni, ha azon legálisan - legálisan! - át lehet menni. Ehhez a magyar-szlovák határszakasz - ami 654 kilométer - jelentős részén hidakra van szükség vagy a Duna, vagy az Ipoly miatt. Most már a harmadik Ipoly-hidat adtuk át, a következőt átadjuk januárban Drégelypalánknál, szintén a képviselő úr választókerületében. Mi minden új hídépítésre nyitottak vagyunk. A nyergesújfalui híd ötlete is, azt hiszem, hogy kiváló, mert minden egyes eset, amikor híd épül, az jó hír.

Ezért készek vagyunk ennek a megvizsgálására is természetesen. Kétoldalú szándék egybeesése szükséges természetesen a híd építéséhez, mert a folyó felé építeni talán kevésbé értelmes, ezért a túloldalon is meg kell állapodni. Azt tervezzük, hogy amikor majd a két miniszterelnök valószínűleg januárban hivatalos látogatáson találkozik itt Budapesten, akkor egy új megállapodást szeretnénk létrehozni a két ország között a határt keresztező infrastruktúra fejlesztésére. Korábban egyszer egy ilyen már aláírásra került 2014-ben, ugyanez a két miniszterelnök írta alá, és ennek eredménye volt még például az a hídátadás is, amelyre pénteken került sor. Ennek a megállapodásnak már csak két eleme hiányzik, abból az egyiket január elején kipipálhatjuk, hiszen a drégelypalánki hidat át tudjuk adni, és még van egy kerékpároshíd-építés az ország nyugati felében, ahol még szükségesek bizonyos szlovák oldali döntések. De a lényeg az, hogy egy új infrastruktúrafejlesztési megállapodásra törekszünk.

Ami a Türk Államok Szervezetével való együttműködést illeti, én azt gondolom, hogy az idő igazolta ennek a döntésnek a helyességét, hiszen ma már a közép-ázsiai térség a geopolitikai, biztonsági, gazdasági változások miatt egyre nagyobb szerepet játszik a világban. A mi együttműködésünk a Türk Államokkal pedig kifejezetten szolgálja a nemzeti érdekeket.

Ami a Kelet-Szlovákia és Magyarország közötti infrastrukturális fejlesztésekre vonatkozik, több olyan tervünk is van, amelyeket belefoglaltunk a leendő együttműködési megállapodásba az új szlovák kormánnyal, amely kifejezetten az ország keleti felén lévő infrastruktúrafejlesztést illeti.

Képviselő úr volt kedves felhívni a figyelmet az ukrán fuvarozási szektorban született döntésekből fakadó magyarországi következményekre és a gabonakorlátozásra is. Az a helyzet, hogy itt is ezek az esetek is világosan mutatják, hogy még bőven nem jött el az idő arra, hogy Ukrajnával az európai uniós csatlakozásukról tárgyaljunk. Tehát azt gondolom, még nagyon messze van az az időpont, amikor ezeket a csatlakozási tárgyalásokat egyáltalán meg lehetne kezdeni. Ukrajna felzárkóztatására minden szempontból még sokkal hosszabb időre van szükség a csatlakozási tárgyalások megkezdéséig, mint ahogy azt Nyugatról próbálják mondani. Mi ezt itt a saját szemünkkel, főleg képviselő úr ott Ukrajna közelségében világosan látja is, és jól mutatott rá mindennek a magyarországi következményeire.

Ami a nukleáris energiát illeti, a nukleáris energiát sokáig próbálták - próbálják sajnos még ma is - negatívan diszkriminálni, mindenfajta ideológiai vita zajlik

körülötte, holott a helyzet az, hogy ha az a kérdés, hogy hogyan lehet nagy mennyiségben a környezetet kímélő módon, hatékonyan, biztonságosan és olcsón villamos energiát előállítani, akkor erre így együtt a válasz a nukleáris energia.

Ha átadjuk majd a két paksi blokkot, akkor évente 17 millió tonnával fog csökkenni Magyarország szén-dioxid-kibocsátása, évente 17 millió tonnával. Most próbálom jól idézni a számot, talán 12 millió vagy 14 millió tonna az éves kibocsátása a magyar... *(Menczer Tamás közbeszól.)* Államtitkár úr, megvezetik a minisztert. Tehát 12 millió tonna az éves kibocsátása a magyar közlekedési szektornak, és ha jól számolom, körülbelül 6 millió tonna szén-dioxidot tud elnyelni a magyar zöldterületek összessége. Tehát 17 millió tonnával csökken majd a szén-dioxid-kibocsátásunk, és emellett pedig körülbelül 2,5-3 milliárd köbméterrel kevesebb földgázt kell majd importálnunk. Tehát ha megint a tényeket nézzük, akkor ez van. Politikai ideológia, sötétzöld viták nyilvánvalóan más irányba vinnének el minket, de szerencsére a franciák vezetésével van egy erős nukleáris koalíció, úgyhogy azt hiszem, itt nyugodtak lehetünk az európai kilátások tekintetében. Az meg, hogy valaki meg a saját országában korlátozza a nukleárisenergia-használatot azért, hogy szénből származó villamos energiát importáljon, legyen a saját maga baja. Majd ott a választópolgárok eldöntik, hogy ez úgy jó volt-e, vagy nem.

Miskolcra is természetesen próbálunk újabb és újabb beruházásokat ösztönözni. Holnap is, ha jól emlékszem, akkor be fogunk jelenteni egyet képviselő asszonnyal közösen. Az idei esztendő végén is meg fog dőlni a beruházási rekord. 13 milliárd eurónyi működtetőke-beruházás érkezik az országba a beruházásösztönzési rendszerünkön keresztül. A tavalyi volt eddig a rekord, 6,5 milliárd euró, ezt meg fogjuk duplázni.

Ami a déli nyitást illeti, Afrika szenved a terrorfenyegetettség növekedésétől. Afrika előtt álló fontos kihívás, hogy meg tudja-e tartani a növekedő lakosságát, vagy nem tud elegendő munkahelyet teremteni annak érdekében, hogy a megnövekvő számú munkaképes ember ott maradjon, és akkor ők megindulnak valahova, és ha megindulnak, akkor leginkább Európa felé indulnak meg. Ezért szerintem nagyon fontos, hogy a migrációt kiváltó okokat valóban kezelni tudjuk, és ennek megfelelően mi azt támogatjuk, hogy az Európai Unió is, amikor az Afrikával való együttműködéséről dönt, akkor minél több gazdasági fejlesztés, minél több beruházás, minél több munkahelyteremtés szerepeljen ezen tervek között annak érdekében, hogy az afrikai országok a megnövekedett számú lakosságukat meg tudják tartani.

Végezetül pedig: Svédország mikor lesz a NATO tagja. Ez a magyar parlamenten és a török nagy nemzetgyűlésen múlik. A kormány itt elvégezte a munkáját, mi önként elvettük a javaslatunkat, pont az én minisztériumom volt a betérjesztő. Én megértem azokat a képviselő kollégákat persze, akik inzultusnak érzik azt, hogy miután négyszer, ötször, hatszor megküzdöttek a saját választókerületükben egy valós kampányban a valós mandátumokért, valós emberektől valós szavazatokat megnyerve, aközben azt hallják 1000 kilométerrel odébből, hogy ez nem demokrácia, meg ez nem legitim, meg ez egy diktatúra. Hogy ezt inzultusnak veszik, azt én meg tudom érteni. Ezt többször is jeleztem a svéd külügyminiszternek, hogy ezzel talán érdemes lenne valamit kezdeni. Egyelőre még nem kezdtek, úgyhogy tisztelt képviselőtársakra van bízva a döntés. A török döntést meg nem tudjuk befolyásolni. Ha jól emlékszem, legutóbb egy olyan nyilatkozat hangzott el, hogy „coming weeks”, jelentsen ez bármit is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Tisztelt Miniszter Úr! Gratulálok ehhez a teljesítményhez. Mértem az időt, 40 perc volt, de végül is körbeutaztuk az egész világot, rendkívül sok kérdésre

próbált választ adni, és meghaladtuk fél órával vagy 20 perccel a tervezett időkeretet, ezért sajnos nem tudok már senkinek szót adni.

Tisztelt Vendégeink! A parlamenti diplomácia jelentősége erősödik, növekszik, és úgy gondolom, hogy ez most jól egészíti ki a magyar diplomácia munkáját. A főszereplői a magyar parlamenti diplomáciának egyébként itt ülnek, az Európa tanácsi, az EBESZ, a NATO-delegáció, az IPU tagjai, és azt hiszem, hogy nekünk a legfontosabb munkaeszközünk a tájékozottság, és a tájékoztatást ezért is igényeljük, illetőleg köszönjük meg mind a miniszter úrnak, mind pedig az államtitkár uraknak, akik állnak az év folyamán a rendelkezésünkre. Illetőleg a Külügyi Bizottság egy kiemelt fóruma a külpolitikai konszenzus építésének is, és azt kell mondanom, hogy noha meglehetősen színes összkép volt hallható itt a képviselők részéről, én azért úgy látom, hogy a külpolitikai konszenzus kialakításának az esélye továbbra is fennáll Magyarországon a legfontosabb külpolitikai orientációs kérdésekben, még ha konkrét helyzeteket eltérőképpen is értékelünk.

Egyebek

Szeretném megköszönni az egész éves munkáját mindenkinek, hiszen ez az utolsó bizottsági ülésünk ebben az évben, képviselőknek, munkatársaknak, a sajtó jelen lévő képviselőinek, a vendégeinknek. Szeretném a képviselőket meghívni a külügyi bizottsági elnöki szobába egy koccintásra. Különösen szeretném megköszönni a sajtó jelen lévő képviselőinek, hogy ma itt voltak, és a Képviselői Információs Szolgálatnak ezt a nagyon gazdag meghallgatási háttéranyagot, amelyet egyébként mindenkinek ajánlok, hogy markoljon föl és hasznosítsa.

Az ülés berekesztése

Boldog karácsonyt szeretnék kívánni végül mindenkinek. Köszönöm szépen a megjelenésüket. Viszontlátásra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 10 óra 49 perc)

Németh Zsolt
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Horváth Éva Szilvia és Földi Erika